

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๐๖
๘ ก.พ. ๕๐

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัว

วิบากกรรมของการส่งจดหมาย
ลูกโซ่ไปแหกตาประชาชนคืออะไร

หน้า ๑๓

สัพเพเหระธรรม

พบวิธีบำบัดทุกข์เนื่องด้วยความจำ
ใน ทุกข์เพราะไม่ยอมจำ ทำไงดี

หน้า ๓๔

ธรรมะจากคนสู้กิเลส

แง่คิดจากประสบการณ์ผู้เผชิญ
ความตายด้วยความไม่ประมาท ใน
น่องเอก ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ

หน้า ๔๐

ธรรมะจาก**พระผู้รู้** ๘
▶ รู้สึกอภิปวสาสนา เริ่มปฏิบัติซ้ำ ไม่ทันเจอครูบาอาจารย์

เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว ๑๓
▶ ผลกรรมของการส่งจดหมายลูกโซ่แตกตาคืออะไร
▶ เคยส่งจดหมายลูกโซ่ด้วยความหวาดกลัว
จะติดร่างแหกรรมในฐานะผู้ส่งหรือไม่
▶ เคารพนับถือครูบาอาจารย์แบบไหน ก็จะทำ
ครูบาอาจารย์แบบนั้น จริงหรือไม่

เขียนให้คนเป็นเทวดา ๒๑
▶ วิธีสร้างจุดยืนให้ตัวเอง

ได้อาริหมอดู ๒๕

กวีธรรม ๓๑
▶ อภัย ▶ เข้าวันหนึ่ง ▶ อันตัวตน มีได้ เมื่อใจคิด

คำคมชวนคิด ๓๓

สัพเพหระธรรม ๓๔
▶ ทุกข์เพราะไม่อยากจำ ทำได้ดี ▶ คาลาสามีรัก
▶ ทางผ่าน

ธรรมะจากคนสู้กิเลส ๔๐
▶ น้องเอก ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ

ของฝากจากหมอมอ ๔๔
▶ ทำไม่ถึงไม่มีลูก

แ่งคิดจากหนั่ง ๔๗
▶ Monsters, Inc. วายร้ายตัวน้อย

เรื่องสั้นอิงธรรมะ ๕๐
▶ ความรัก...ความคิด...ความจริง

เที่ยววัด ๕๕
▶ วัดสุทัศน์เทพวราราม

ธรรมะปฏิบัติ ๕๗
▶ วัฏฏะ 3

ธรรมะใกล้ตัว

dhamma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรัณย์ โมตรีเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์
ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรืองมา
เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรืองมา
เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรืองมา
ได้อาริหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
กวีธรรม: ศदानัน จารุพูนผล
คำคมชวนคิด: ศदानัน จารุพูนผล
สัพเพหระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู
ธรรมะจากคนสู้กิเลส: เน็ดชมน อารามิบาล
ของฝากจากหมอมอ: ศदानัน จารุพูนผล
แ่งคิดจากหนั่ง: เกสรา เดิมสินวานิช
นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วง
เที่ยววัด: เกสรา เดิมสินวานิช
ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู

กองบรรณาธิการ: เกสรา เดิมสินวานิช

กนกเรขา กฤษฎารักษ์ • กาญจนา สิทธิแพทย์
กานต์พัทธ์ รัชพันธุ์ • จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
ชนินทร์ อารีหนู • ณัฐชญา บุญมานันท์
ณัฐธิดา ปณิตานนท์ • ณัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์
เน็ดชมน อารามิบาล • ทิวดี อังสนันรัตน์
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร • พรดารา ประจง
พราวพรรณราย มัลลิกะมาลัย ทองเลี่ยมนาค
พริม ท่วงศ์ • พิจิตรา ไทวิวิษญ์
มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร
วราจกณา บุตรดี • วิภา คำพุก
วิมล ดาวรวีภาส • วิมุตติยา นินาตังบกภ
ศदानัน จารุพูนผล • ศิราภรณ์ อภิรัฐ
สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สารีณี สาณะเสน
สิทธินันท์ ชนะรัตน์ • สุปราณี วง
อนัญญาอร ยิงชล • อนัญญา เรืองมา
อลิสา ฉัตรานนท์ • อัจฉนา ผลานูวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์
ฝ่ายสื่อเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา
ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: ผู้ออกแบบ คุณเขมจิรา
กฤษฎี อักษรวงษ์ • สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์
ฝ่ายสื่อ Word และ PDF: สิทธินันท์ ชนะรัตน์
กานต์ ศรีสุวรรณ • พีรยสดี อุบลวัตร
บุญยศศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

ฮัดซิว... สวัสดิ์คะ...

อยู่ ๆ ช่วงนี้ ลมหนาวก็แฉะมาเยิ้มเยือนประเทศไทย แล้วก็แฉะเสียนานเลยนะคะ หลายคนก็ชอบอากาศเย็นแกมซิลล์ ๆ อย่างนี้ แต่หลายคนก็เริ่มเป็นหวัดฮัดซิวกันไปบ้างแล้ว ที่อาคารภูมิแพ้ถามหากี่มี ยิ่งในช่วงนี้คุณผู้อ่านก็รักษาสุขภาพและดูแลตัวเองกันหน่อยนะคะ

นอกจากดูแลสุขภาพของตนเองให้ดีแล้ว

ในฐานะพุทธบริษัทที่ดี ก็อยากให้คุณผู้อ่านได้นึกถึง

และมีโอกาสได้อุปถัมภ์พระภิกษุสงฆ์ที่ท่านก็เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยเหมือนกันคะ

คุณผู้อ่านเคยทราบเรื่องราวของ **พระปุตติคัตตติสสเถระ** กันบ้างไหมคะ?

ครั้งหนึ่ง มีภิกษุนามว่า “ติสสะ” นอนป่วยในกุฏิ แต่ท่านนอนป่วยอยู่เพียงเดียวตายคะ ทั้งน้ำเลือดทั้งน้ำเหลืองจับสบงและจีวรกระอะกรัง แต่ก็ไร้ซึ่งเพื่อนภิกษุเหลียวแล พระพุทธเจ้าท่านทรงเล็งญาณเห็น จึงได้เสด็จไปด้วยพระองค์เองพร้อมพระอานนท์ ทรงเสด็จตรงไปโรงไฟ ทรงล้างหม้อน้ำเอง ทั้งยังโน้มพระวรกายจับที่ปลายเตียงพระติสสะ ภิกษุทั้งหลายเห็นดังนั้น ก็รีบกุสัจจเข้ามาช่วย แล้วพระพุทธองค์ก็ทรงค่อย ๆ รดน้ำอ่อนนั้น บนกายที่เน่าเปื่อยของพระติสสะ พร้อมกับอุสริระของพระติสสะให้ด้วยพระองค์เองอีกด้วย ยังความปิติและความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณมายังพระติสสะในเวลานั้นยิ่งนัก

เมื่อพระติสสะเถระมีจิตและอารมณ์เป็นหนึ่งแล้ว พระพุทธองค์จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุ กายของเธอเน่า เมื่อปราศจากวิญญานแล้ว

จักนอนบนแผ่นดิน เหมือนท่อนไม้หาประโยชน์มิได้” พร้อมตรัสพระคาถานี้ว่า

“ไม่นานหนอ ร่างกายนี้จักนอนทับแผ่นดิน

ปราศจากวิญญานอันบุคคลทั้งแล้ว ราวกับท่อนไม้ไร้ค่าที่เขาไม่ไยดีฉะนั้น”

เมื่อจบพระธรรมเทศนา พระปุตติคัตตติสสเถระก็ได้บรรลุพระอรหันต์ แล้วปรินิพพานในทันที

ตรงนี้ล่ะค่ะ พระผู้มีพระภาคท่านจึงได้ทรงหันมายังภิกษุทั้งหลาย ณ ที่นั้น แล้วตรัสสอนว่า

“ดูก่อนภิกษุ พวกเธอจากบ้านเรือนมา ไม่มีมารดาบิดาและญาติพี่น้อง
พวกเธอพึ่งดูแลกันและกัน ถ้าพวกเธอไม่ดูแลกันเอง แล้วใครเล่าจะมาดูแล...”

พร้อมกับตรัสต่อไปว่า

**“ภิกษุทั้งหลาย หากใครมีความประสงค์จะอุปฐากกตถาคต
ก็พึงอุปฐากดูแลภิกษุผู้อาพาธเถิด จะเสมือนกับได้อุปฐากดูแลเรา”**

ดังนั้นแล้ว ก็เลยอยากให้คุณผู้อ่าน มีโอกาสได้อุปฐากภิกษุที่ท่านอาพาธด้วยค่ะ
การให้การดูแลบำรุงธาตุชั้นของพระภิกษุทั้งหลายให้ยืนยาว
และช่วยผ่อนคลายทุกข์ทางกายของพวกท่านทั้งหลาย

ก็เรียกได้ว่าเป็นการอุปฐากดูแลพระพุทธเจ้าในทางหนึ่ง
ถือได้ว่าเป็นการช่วยสืบสานและรักษาพระพุทธศาสนาทางหนึ่งด้วยนะคะ

ช่วงนี้มีข่าวบุญ โดยเฉพาะงานทอดผ้าป่าเพื่อช่วยรักษาภิกษุอาพาธอยู่พอสมควร
ก็เลยอยากจะขออนุญาตบอกต่อสำหรับท่านที่สนใจด้วย

โดยเฉพาะช่วงนี้ใครที่สุขภาพไม่ค่อยดี ก็อยากให้ร่วมในกองบุญนี้ด้วยกันนะคะ
เพราะการให้การรักษาพยาบาลแก่พระภิกษุอาพาธ ก็ย่อมส่งผลให้เรามีสุขภาพที่ดีด้วยค่ะ

(๑) ร่วมทอดผ้าป่ารักษาสงฆ์อาพาธ ณ โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

รายละเอียด: โรงพยาบาลวิชัยยุทธจะจัดงานทอดผ้าป่า เพื่อสมทบกองทุน
รักษาพยาบาลพระภิกษุอาพาธที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

ร่วมกับพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก วัดสุนันทวนาราม จ.กาญจนบุรี

ใน วันอาทิตย์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ นี้ ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ ถ.เศรษฐศิริ

ใครสนใจก็นำปัจจัยไปร่วมที่โรงพยาบาลได้เลยนะคะ จะไปฝากไว้ก่อนวันทอดผ้าป่าก็ได้
ส่วนในวันงาน ๘ โมงเช้า จะมีการตักบาตรพระสงฆ์ ๙ รูป

๑๐ โมง เจริญพระพุทธมนต์ ญาติโยมถวายผ้าป่า และฟังเทศน์ ๑ กัณฑ์ค่ะ

ข้อมูลเพิ่มเติม: โรงพยาบาลวิชัยยุทธ โทร. ๐๒ - ๖๑๘ ๖๒๐๐ - ๒๐
หรือคลิกอ่านที่ <http://larndham.net/index.php?showtopic=24354>

(๒) ร่วมทอดผ้าป่ามหากุศล ณ โรงพยาบาลสงฆ์ ถ.ศรีอยุธยา

รายละเอียด: โรงพยาบาลสงฆ์จะจัดให้มีงานทอดผ้าป่ามหากุศลขึ้นที่โรงพยาบาลสงฆ์ โดยจะนำปัจจัยไปใช้เพื่อรักษาพระภิกษุที่อาพาธและพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสงฆ์

ท่านที่สนใจ ก็สามารถไปร่วมพิธีด้วยได้ใน **วันพุธที่ ๒๑ กุมภาพันธ์** นี้ นะคะ
๘.๓๐ น. จะเริ่มตั้งองค์ผ้าป่า และเวลา ๙.๐๐ น. จะมีการแสดงพระธรรมเทศนา
ส่วนพิธีทอดผ้าป่าจะเริ่มเวลา ๑๐.๓๐ น. จากนั้นจึงถวายเพลพระสงฆ์ ๒๐๐ รูปค่ะ

ส่วนถ้าใครไปร่วมในวันงานไม่ได้ ก็แวะไปบริจาคก่อนที่โรงพยาบาลก็ได้
แต่ไปก่อน ๔ โมงเย็นนะคะ เพราะสำนักงานที่ส่วนหน้าของโรงพยาบาลจะปิดเวลานั้นค่ะ

ข้อมูลเพิ่มเติม: โรงพยาบาลสงฆ์ ๐๒ - ๓๕๔ - ๔๒๘๗
หรือคลิกอ่านที่ <http://larndham.net/index.php?showtopic=24484>

(๓) ร่วมทอดผ้าป่าสร้างหอสงฆ์อาพาธ โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จ.ขอนแก่น

รายละเอียด: คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จะสร้างหอสงฆ์อาพาธแห่งใหม่
เพื่อให้การรักษาพระภิกษุโดยวางกรอบตามหลักพระธรรมวินัย และไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ
ซึ่งที่ผ่านมาก็มีพระเถระผู้ใหญ่ในภาคอีสานผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบหลายรูปมารักษาที่นี่ด้วยค่ะ

ท่านใดสนใจ ก็ร่วมบริจาคได้ที่ ธนาकारไทยพาณิชย์ สาขามหาวิทยาลัยขอนแก่น
บัญชีออมทรัพย์ชื่อ “หอสงฆ์ ตึก ๑๙ ชั้น” เลขที่ 551-2-99665-8 ค่ะ

และใน **วันอาทิตย์ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์** นี้ เวลา ๑๒.๐๐ น.

ก็จะมีการทอดผ้าป่าเพื่อการนี้ด้วย ณ ชั้น ๓ ตึกศรีนครินทร์ ๑๙ ชั้น

โดยมี พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนตฺตสโก เป็นประธาน ใครอยู่ขอนแก่น ก็แวะไปได้้นะคะ

ข้อมูลเพิ่มเติม: ผศ.น.พ. วิฑูรย์ ประเสริฐเจริญสุข โทร. ๐๘๑-๘๗๒-๐๘๗๑
หรือคลิกอ่านที่ <http://larndham.net/index.php?showtopic=24496>

หนาวลมห่มบุญ จึงหายหนาวนะคะ... :)

แต่สำหรับฉบับที่ ๖ นี้ ลมหนาวยังไม่ทันพัดผ่านกลางเดือนกุมภาพันธ์ไปสักเท่าไร ก็มีเรื่องของนอกหักรักकुมาฝากในเล่มก่อนแล้วค่ะ :)

ลองพลิกไปอ่านเรื่องสั้นเรื่อง “ความรัก... ความคิด... ความจริง” โดยคุณไอหมอกคุณะคะ จากความรัก ไปจนถึงความคิด มันไปถึงความจริงได้อย่างไร และมันช่วยเธอได้อย่างไร

แล้วเปิดมุมมองตามจริงอีกแบบ ใน **สัพเพเหระธรรม** เรื่อง “ทุกข์เพราะไม่อยากจำ” คุณ aston27 มีแง่มุมที่แยบยลในการรับมือกับความทุกข์ของคนอยากลืมที่น่าสนใจทีเดียวค่ะ หรือจะมองอย่างคุณ mink ก็ได้ เธอว่าคนเราทุกคนต่างเป็นทางผ่านของกันและกัน ส่วนจะหมายความว่าอย่างไร ลองไปฟังเธอแลกเปลี่ยนมุมมองในเรื่อง “ทางผ่าน” ดูค่ะ แล้วปิดท้าย **สัพเพเหระธรรม** ด้วย “คาถาสามีรัก” โดยคุณหัวใจมังกร เผื่อใครอยากได้คาถาไปลองใช้ดูค่ะ :)

ใครคิดว่าอกหักเป็นทุกข์หนักหนาแล้ว ลองอ่านเรื่องราวของน้องเอกใน ธรรมะจาก**คนสู้กิเลส** เรื่อง “น้องเอก ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ” ที่คุณหม่อมมิตรเขียนมาเล่าให้ฟังก่อนนะคะ ทุกข์ทั้งกาย ทั้งใจขนาดนี้ น้องเอกยังเป็นผู้หาญกล้าฝ่าฟันทุกข์ได้จนวินาทีสุดท้ายจริง ๆ

และทราบไหมคะ ที่เรายั่งวนเวียนอยู่ในทุกข์ ก็เพราะยังมีการหมุนเวียนสืบทอดต่อกันของ กิเลส กรรม และวิบาก ลองฟังคุณ satima เล่าถึง “วิญญู ๓” วงจรแห่งทุกข์นี้ใน ธรรมะ**ปฏิบัติ** กันค่ะ

แล้วเปลี่ยนอารมณ์มาฟังคุณชลนิลเล่านิทานสนุก ๆ ให้ฟังกันบ้างนะคะ กับ แง่คิด**จากหนังสือ** เรื่อง “Monsters, Inc. วายร้ายตัวน้อย” ฟังเล่น ๆ แต่ลองหาคำตอบไปพร้อมกันนะคะว่า เหล่าวายร้ายนั้นอยู่ที่ไหน แล้วคุณชลนิลมีกลเม็ดง่าย ๆ ในการไล่เจ้าวายร้ายเหล่านั้นอย่างไร

ฟังนิทานแล้ว ถ้าคุณไหนอยากมีเจ้าตัวเล็กไว้เล่านิทานให้ฟังก่อนนอน แต่ก็ไม่มีกับเขาเสียที ก็ลองฟังคุณหอมพัด คุณหอมสุตินรีเวช พุดคุยให้ฟังในเรื่อง “**ทำไมถึงไม่มีลูก**”

ในคอลัมน์ ของฝาก**จากหมอ** คุณนะคะ

แล้วแวะ เทียบ**วัด** กันก่อนส่งท้าย กับวัดในเมืองที่หลายคนอาจจะเคยผ่าน แต่ไม่เคยแวะเข้าไป ที่ “**วัดสุทัศนเทพวราราม**” มีอะไรที่น่าสนใจบ้าง คุณ mink จะมาเล่าให้เราฟังค่ะ

และสำหรับ **เตรียมเสปียง**ไว้เลี้ยงตัว สัปดาห์นี้ คุณดั่งตถุณจะช่วยไขความกระจ่างให้ฟังว่า การส่งจดหมายลูกโซ่ไปหากตาประชาชนนั้น จะให้ผลกรรมเป็นอย่างไรบ้าง และที่ได้ยินว่า นับถือครูบาอาจารย์เช่นไร ก็ย่อมเจอครูบาอาจารย์แบบนั้นต่อไป จริงเท็จแค่ไหน แล้วอย่าลืมแวะมาคุยกันที่กระดาน “**คำแนะนำติชม**” กันบ้างนะคะ :)
<http://dungtrin.com/forum>

แล้วพบกันพฤษภา หน้าค่ะ

สารบัญ ←

ถาม - ขอบ่นหน่อย คือเป็นคนเข้าวัดเช้า หรือเริ่มปฏิบัติเช้า ไม่ทันได้ศึกษากับครูบาอาจารย์ที่ดี นับว่าเป็นผู้อภัพอับวาสนาเสียเหลือเกิน น่าอิจฉาคุณสันตินันท์ ที่มีโอกาสพบปะและใกล้ชิดกับครูบาอาจารย์จำนวนมาก

ความจริงคนเราย่อมได้สิ่งที่สมควรกับตนเองเสมอ หากเป็นเวลาก่อนหน้านี้ เรายังไม่สนใจธรรมะ แม้จะพบครูบาอาจารย์ที่ดีเพียงใด ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา ในทางกลับกัน อาจเกิดโทษเสียด้วยซ้ำไป เช่น เมื่อได้ฟังธรรมในขณะที่ไม่พร้อม จิตใจอาจจะเหมือนเชื้อโรคดี๋อียา คือธรรมะอะไรก็รู้แล้วทั้งนั้น เวลาจะลงมือปฏิบัติธรรมจริงๆ ไม่ว่าจะฟังธรรมบทใดก็คิดแต่ว่ารู้แล้ว รู้แล้ว ธรรมไม่สามารถแทรกซึมเข้าสู่จิตใจได้เลย

บางคนอยู่กับครูบาอาจารย์ที่ดี แต่กิเลสเต็มหัวใจ แทนที่จะได้ประโยชน์ กลับก่อบาปกรรมให้กับตนเองก็มี ผมผ่านสำนักกรรมฐานมามาก ก็พบว่าหลายๆ สำนัก จะมีคนประเภทนี้เสมอ คือเข้าไปอยู่กับครูบาอาจารย์ ในลักษณะเป็นกบเผือกอับว คือได้แต่เผ้า แต่ไม่เคยได้กินน้ำหวานของดอกบัวเลย หมายถึงไปอยู่กับท่าน แต่ไม่รู้รู้ธรรมจริงๆ เลย ที่แย่กว่านั้น บางคนคุ้นเคยกับครูบาอาจารย์มากเข้า ก็แสดงความซื่อหยาบของตนออกมา เทียบแสวงหาผลประโยชน์ หรือกระทำการที่ไม่สมควรต่างๆ แบบนี้ก็มีให้เห็นอยู่เสมอๆ

พระเทพทัตนั้น ถ้าท่านไม่ไปเกิดร่วมสมัยกับพระพุทธเจ้า ท่านคงไม่ได้ทำพระพุทธเจ้าให้ห่อพระโลหิต

อนันตริยกรรมอันนี้ก็ไม่เกิดขึ้น
นั้นขนาดเกิดร่วมสมัยกับพระพุทธเจ้า
แทนที่จะมีโอกาสทำดีให้ถึงที่สุด
กลับกลายเป็นมีโอกาสทำบาปให้ถึงที่สุด

พวกเราผู้ปฏิบัติ จึงไม่ควรน้อยเนื้อต่ำใจ ว่าเราไม่ได้พบครูบาอาจารย์ที่ดี
เช่น บางคนบ่นเสียดายว่าไม่ได้พบหลวงปู่ดูลย์
เหมือนที่ผมเคยคิดน้อยใจตอนเด็กๆ ว่า ไม่ได้พบหลวงปู่มัน

ผมมีเรื่องมาเล่าให้ฟัง เป็นตัวอย่างให้เห็นว่า
การอยู่กับครูบาอาจารย์ที่ดีนั้น ไม่แน่ว่า เราจะได้ดีเสมอไป

มีพระรูปหนึ่งท่านอยู่กับหลวงปู่ดูลย์มาตั้งแต่เด็ก
ตอนเป็นเณรนั้น แทนที่จะสนใจการปฏิบัติธรรม
กลับสนใจที่จะปรนนิบัติดูแลหลวงปู่ให้ยิ่งกว่าเณรองค์อื่น
แต่ไม่ว่าจะพยายามปรนนิบัติหลวงปู่อย่างไร
หลวงปู่ก็ไม่เคยกล่าวชมเชยให้ชื่นใจเลย
ไม่เหมือนเณรที่ขยันภาวนา จะได้รับคำชมเชยมากกว่า

เณรรูปนี้ขัดใจขึ้นมา จึงเขียนบัตรสนเท่ห์ทิ้งไว้ตามกฎว่า
“หลวงปู่เหมือนเทวดาที่ไม่มีความเป็นธรรม และไม่ทราบว่ามีใครทำดีกับหลวงปู่บ้าง”
ก็เกิดเป็นที่ฮือฮากันขึ้นว่า ใครหนอกล้าล่วงเกินหลวงปู่ขนาดนั้น

ด้วยระดับความสามารถของหลวงปู่
ทำไมจะไม่ทราบว่า ใครเป็นคนเขียนบัตรสนเท่ห์
แต่ด้วยน้ำใจที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา
เมื่อทราบว่าเณรทำผิดเช่นนั้น ท่านก็คิดอุบายผ่อนโทษให้เณร
โดยเรียกเณรทั้งหมดมาประชุมกันแล้วประกาศว่า
(สังเกตไหมครับ ว่าท่านไม่เรียกพระมาเลย)
ใครทำบัตรสนเท่ห์นี้ เป็นบาปกรรมต่อตัวเองอย่างมาก

เพราะล่วงเกินครูบาอาจารย์

ขอให้สารภาพเสีย หากใครทำผิดแล้วสารภาพ หลวงปู่จะให้พร

เณรตัวแสบอยากได้รับพรให้เหนือกว่าเพื่อน

ก็สารภาพออกมาว่า ตนเขียนเองและขอขมาหลวงปู่

หลวงปู่จึงให้พรว่า “ขอให้เจริญๆ”

(ภายหลังเณรองค์นี้ กลายเป็นเจ้าคุณชั้นเทพทั้งที่อายุยังน้อยมาก

มีคุณศรัทธามากมาย สร้างวัดได้ใหญ่โต

มีชื่อเสียงโด่งดังกว่าเพื่อนเณรด้วยกันในยุคนั้น)

เณรรูปนี้มีญาติผู้ใหญ่เป็นพระนักไสยศาสตร์ของเมืองสุรินทร์

แม้จะมีชื่อว่าเป็นศิษย์หลวงปู่ แต่ก็ไม่ได้ทำกรรมฐานแบบหลวงปู่

หากแต่ฝึกฝนวิชาไสยศาสตร์ต่างๆ เช่น การเลี้ยงผี

และการใช้ผีไปสะกดจิตคนอื่นให้ยอมอยู่ในอำนาจ

ยี่งนานวันพลังจิตก็ยิ่งแก่กล้าขึ้นเรื่อยๆ

พออายุครบบวชได้บวชเป็นพระแล้ว

ก็เป็นพระประเภทที่โกหกเป็นไฟ

เช่น บางคราวหิบบของๆ หลวงปู่ไปใช้โดยพลการ

เมื่อหลวงปู่จำเป็นจะต้องใช้ของนั้น พระรูปนี้ก็มักจะบอกว่าตนไม่รู้ไม่เห็น

หลวงปู่ถึงกับรำพึงออกมาดังๆ ว่า “พระบางองค์ลืมหือศีล 5”

เมื่อพระรูปนี้ไปสร้างวัดขึ้นแถวสมุทรสงคราม

ญาติโยมที่ไปทำบุญกับท่าน จะเต็มอกเต็มใจถวายเงินทองให้ท่าน

เพราะท่านมีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องการสะกดคนอยู่แล้ว

เวลามีพระไปหาท่านที่วัด

ท่านจะรีบถามพระอาคันตุกะว่ามีอายุพรรษาเท่าใด

หากพระอาคันตุกะบอกเท่าใดแล้ว ท่านจะบอกว่า ท่านพรรษามากกว่าเสมอ

เพื่อเป็นฝ่ายรับการกราบไหว้จากพระอาคันตุกะ

นอกจากนี้ยังแอบอ้างว่า ตนเองคือท่านเจ้าคุณอุบาลี สิริจันทโท กลับชาติมาเกิด

ทั้งนี้เพราะพระป่า จะเคารพท่านเจ้าคุณอุบาลีมาก
เนื่องจากอาวุโสกว่าหลวงปู่มันเสียอีก

แม้แต่ที่วัดบูรพาราม ท่านรูปนี้ก็นำรูปของท่านเองไปตั้งไว้คู่กับรูปหลวงปู่
เพื่อให้คนเคารพกราบไหว้หลวงปู่พร้อมกับท่านด้วยเสมอ

ท่านรูปนี้แหละ ที่ก่อความอื้อฉาวเกี่ยวกับการขอสมณศักดิ์
คือวังหลวงทางนั้นที่ ทางนี้ที่ จนตนเองได้สมณศักดิ์ชั้นเทพ ทั้งที่อายุยังน้อย

แม้จะมีความเจริญในสมณเพศตามพรที่หลวงปู่พยายามจะให้
แต่เมื่อเรื่องของท่านเริ่มจะอื้อฉาวขึ้นทุกทีเพราะกรรมของท่าน
ในที่สุดก็ลาสิกขา ออกไปเดินสายตามนักรบการเมืองเที่ยวหาเสียงในขณะนั้น
แล้วก็สร้างข่าวใหญ่เรื่องให้หวยแมน

ก็อย่างที่ผมกล่าวมานั้นแหละครับ
คนที่อยู่กับครูบาอาจารย์ที่ดี ไม่จำเป็นว่า จะต้องดีเสมอไป
ไม่เฉพาะรายนี้ะครับ สำนักใหญ่อื่นๆ ก็มีคนประเภทนี้แอบแฝงอยู่เหมือนกัน
ถึงขนาดบางสำนักพอสิ้นครูบาอาจารย์แล้ว
ทั้งชาวบ้านรอบวัด และศิษย์ร่วมสำนักไม่ยอมกลับไปเหยียบวัดของอาจารย์อีก
เพราะไม่อยากคบค้ากับพระประเภทนี้ ก็มีเหมือนกัน

ที่เขียนเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เพื่อบอกกับพวกเรา 2 ประการคือ
ประการแรก การที่พวกเราเริ่มสนใจการปฏิบัติธรรม
ในขณะที่พระพุทศศาสนายังดำรงอยู่อย่างสมบูรณ์
นับว่าเป็นวาสนาอย่างยิ่งอยู่แล้ว
ไม่จำเป็นต้องเสียดายว่า ไม่ได้พบครูบาอาจารย์องค์นั้นองค์นี้
เพราะเราได้พบตัวแทนพระพุทธเจ้า คือพระธรรม อยู่แล้ว

ประการที่ 2 การจะเข้าวัด กระทบวัดป่า จะต้องรู้จักพิจารณาให้รอบคอบ
เพราะของปลอม มีมานานแล้วครับ
โดยเฉพาะผู้หญิงทั้งหลายนั้น ต้องรอบคอบให้มากหน่อย

อย่าให้ความศรัทธานำหน้าปัญญาเป็นอันขาด
เพราะพอหลงศรัทธาแล้ว ก็มักทำบุญหนักมากกว่าผู้ชายเสียอีก
ทำบุญแล้วได้บำรุงพระศาสนาที่ดีไป
เกิดเอาไปบำรุงอสังขีเข้า ประโยชน์ที่ได้ไม่คุ้มเสียครับ

๒๗ มิ.ย. ๒๕๔๒

สันตินันท์

(พระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชฺโช ในปัจจุบัน)

สารบัญ ←

ถาม – ผลกระทบของการส่งจดหมายลูกโซ่ไปหากตาประชาชนจะเป็นอย่างไรคะ?

ไม่ว่าจะเป็นการก่อกรรมใด เราไม่ดูรูปแบบเป็นหลัก แต่เล็งกันที่ความตั้งใจของผู้กระทำ และผลลัพธ์ที่เกิดกับใจของผู้อื่นเป็นสำคัญ การเอาความฉลาดมาคิดหาเรื่องหลอกลวงชาวบ้านจำนวนมากๆนั้น ก็เหมือนกับเด็กเลี้ยงแกะที่ใช้ความหวังดีของคนอื่นเป็นเครื่องมือ

นิทานเรื่องเด็กเลี้ยงแกะได้แสดงให้เห็นผลของบาปที่เกิดจากการมูสา กล่าวคือ ครั้งแรกเด็กเลี้ยงแกะตะโกนโหวกเหวกขอความช่วยเหลือจากชาวบ้าน โดยกุเรื่องว่ามีหมาป่าจะมากินแกะ พอชาวบ้านแห่มาถึงก็หัวร่อรำขอบอกชอบใจ ถูกเด็กหลอกให้รีบร้อนกันเกือบเปล่า ครั้นวันต่อมามีฝูงหมาป่ามาเยือนเข้าจริงๆ เด็กเลี้ยงแกะตะโกนจนคอหอยแทบแตกก็หาชาวบ้านมาช่วยไม่ได้ ต้องสูญเสียแกะทั้งหมดไปในที่สุด

ผลของการโกหกในนิทานเรื่องเด็กเลี้ยงแกะตรงกับความจริงส่วนหนึ่ง คือทำให้ผู้โกหกไม่น่าเชื่อถือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการโกหกนั้นทำให้คนอื่นเสียหาย เสียงาน เสียเวลา เสียความรู้สึก หรือกระทั่งเจ็บใจรุนแรง ธรรมชาติที่ย้อนเข้าตัวทันทีคือกลิ่นเหม็นของบาป ซึ่งได้กลิ่นกันด้วยจิต ใครเห็นใครก็อยากเบือนหน้าหนี ไม่อยากรับฟัง ไม่อยากเชื่อถือใดๆทั้งสิ้น แม้ว่าจะพูดคำจริงก็ตาม トラบไตผลกระทบยังส่งกลิ่นเหม็นอยู่ トラบนันคำพูดจะขาดน้ำหนัก หรือฟังแล้วน่าเมินมากกว่าน่าสน

อย่างไรก็ตาม ถ้าสมมุติว่านิทานเรื่องเด็กเลี้ยงแกะเป็นความจริง ก็แปลว่ามีกรรมเก่าบีบคั้นให้เด็กต้องสูญเสียแกะทั้งหมดพอดี และต้องประจวบกับที่แกะทั้งหมดก็ถึงคราวขาดในวันเดียวกันด้วย กรรมของการโกหกเอาสนุก ไม่มีกำลังมากพอจะบีบให้ต้องเสียแกะทั้งฝูงไปในวันเดียว

เมื่อยกกรณีเด็กเลี้ยงแกะในนิทานมาเป็นตัวตั้งแล้ว คราวนี้ก็มาถึงเด็กเลี้ยงแกะในโลกความจริงกัน ขอให้พิจารณาว่าเจตนาส่งจดหมายลูกโซ่เป็นไปได้อย่างไรข้อ การ

แจ่มแจ้งเป็นข้อๆต่อไปนี่ ขอให้คำนึงว่ายืนพื้นอยู่บนเจตนาให้คนจำนวนมากเข้าใจผิด และมุ่งหมายให้ความเข้าใจผิดแพร่หลายลูกกลามอย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด ก็ย่อมได้รับผลยึดเยื่อหาที่สิ้นสุดยากเช่นกัน

๑) **ปั่นน้ำเป็นตัว** หรือไม่ก็คิดทำเรื่องจริงให้บิดเบือน ในที่ที่กรรมผลัดผล วิชาของความตั้งใจชนิดนี้จะทำให้เป็นผู้ต้องถูกใส่ไคล้ เหตุเพราะเป็นผู้ทำความจริงให้บิดเบี้ยว จึงต้องโดนตีด้วยการถูกทำภาพความจริงในตนให้บิดเบี้ยว ซึ่งโดยรูปแบบสามัญก็คือการถูกใส่ไคล้นั่นเอง โดยมากผลกระทบมักมาในรูปแบบที่ว่าอยู่ดีๆก็มีคนสร้างข่าวลือในทางเสียหายให้กับเรา แล้วเราก็ถูกเข้าใจผิดแบบแพร่กระจายเป็นไฟลามทุ่งไปจนชั่วลูกชั่วหลาน ถึงตายแล้วก็อาจจะยังมีคนตำหนิ ใส่สีตีไข้กันไม่เลิก

๒) **คิดขูให้กลัว** หรือ**ใช้อูบายแบาย**ให้คนอื่นหลงกล ในที่ที่กรรมผลัดผล วิชาของความตั้งใจชนิดนี้จะบีบให้เป็นผู้มีความสะอึดไหวง่าย กล่าวคือเป็นคนทุเบา ตื่นข่าวลือง่าย ถูกหลอกง่าย เชื่อคำลวงง่าย แม้มีสติปัญญาดีในเรื่องเรียนและเรื่องงาน ก็จะไม่เป็นผู้ฉลาดเรื่องคน ตามเกมไม่ค่อยทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชะตาสร้างกับดักให้ต้องไปเผชิญหมู่มีจฉาชีพ ก็จะเป็นช่วงที่ใจอ่อน รับฟังอะไรแล้วเชื่อทันที แม้ตั้งใจว่าจะไตร่ตรองให้ดี ก็เหมือนสมองไม่ทำงานไปชั่วขณะ ตัดสินใจอุปบับไม่ปรึกษาใครเสียก่อน ลูกล้ลูกกลนเหมือนช่วยให้คนอื่นเอาเปรียบตัวเองได้ง่ายขึ้น

๓) **หวังอาศัยความหวังดีของคนอื่นเป็นเครื่องมือแพร่กระจาย** เช่น ขึ้นต้นจดหมายด้วยคำว่า ‘รีบบอกคนที่คุณรักให้รับรู้ทั่วกันโดยด่วน...’ ในที่ที่กรรมผลัดผล วิชาของความตั้งใจชนิดนี้คือถูกหลอกให้ทำดี โดยมีผลตอบแทนเป็นความเจ็บปวดหรือเป็นผู้ทำดีไม่ขึ้น หวังดีแต่คนกลับเข้าใจผิดคิดว่าหวังร้าย ลองนึกดูว่าถ้าคุณอยากหลอกให้ใครหลงเชื่อผิดๆ หากทำสำเร็จคุณย่อมคิดว่าเขาโง่ ถ้าฉลาดคงไม่เชื่อ และถ้ารู้ว่าใครเป็นเหยื่อคงอยากหัวเราะเยาะ สมน้ำหน้าที่เกิดมาโง่กว่า ในที่ที่กรรมผลัดผล วิชาของการดูถูกว่าใครต่อใครโง่เท่าตุ่นจะบีบให้สมองทิบ และมักกลายเป็นตัวตลกเต๋อ ต่ำให้ใครต่อใครหัวเราะเยาะเอา ความภูมิใจแบบผิดๆที่คิดว่าตนเองเป็นต้นเหตุความโกลาหลได้นั้น มักย้อนกลับมาเป็นการสูญเสียความภูมิใจในตนเองอย่างหนักเสมอ

นอกจากปัจจัยทางฝั่งของผู้ส่งจดหมายลูกโซ่แล้ว ยังต้องพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นในวงกว้างด้วย จดหมายลูกโซ่ส่วนใหญ่ต้องสร้างความเชื่อที่แข็งแกร่ง จึงมักมาในรูปของการกระตุ้นให้แรงพองจะฝั่งใจและอยากรำลือต่อกันไป หากเป็นเหตุให้สูญเสีย หรือเสียเวลามากๆ เช่น ระบุที่ท้ายจดหมายว่าต้องเขียนจดหมายด้วยลายมือ และส่งต่อไปยังคนรู้จักไม่ต่ำกว่า ๗ ฉบับ มิฉะนั้นจะต้องตายภายใน ๗ วัน ผู้ส่งย่อมคาดหวังได้ว่าจะเกิดการซื้อของ ซื้อกระดาษ ซื้อแสตมป์ กับทั้งเสียเวลานั่งเขียนจดหมายเป็นชั่วโมงๆ

ใจที่รู้สึกว่าจะมีผู้เสียหายทรัพย์สินและเสียเวลาอย่างมากมายนั้น ย่อมย้อนกลับมาเป็นเหตุให้ผู้ส่งจดหมายเสียหายทรัพย์สินและเสียเวลาโดยใช่เหตุอย่างยืดเยื้อ หากที่สุดไม่เจอแต่อาจเป็นการสูญเสียแบบตอดนิตตอดหนอย่นำรำคาญมากกว่าจะเดือดร้อนสาหัส เพราะตอนส่งจดหมายลูกโซ่ก็คาดเดาได้ว่าผู้เสียหายจะเสียหายไม่มาก

อย่างไรก็ตาม การสร้างคำขู่ให้เกิดความกลัวตายในวงกว้างนั้น จัดเป็นคำสาปแช่งชนิดหนึ่ง ถ้าเขียนได้เนียน เขียนได้สมจริง ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าถ้าไม่ทำตามอาจตายอย่างลึกลับได้จริงๆ เช่นนี้ก็เหมือนคุณไปซอกให้เขามีน เมื่อกกรรมผลัดผล วิบากย่อมย้อนเข้าหาตัวต้นคิดส่งจดหมายเหมือนโดนชกคืน อาจจะเป็นรูปของแรงบีบคั้นให้เผชิญเรื่องถึงชีวิต ต้องดิ้นรนเอาตัวรอดด้วยเงินไขน้าเหน็ดเหนื่อยมากมาย หรือตกอยู่ภายใต้แรงกดดันให้หวาดกลัวไปนานๆ เป็นต้น

หากคุณได้รับจดหมายลูกโซ่หลายครั้ง ก็จะเห็นข้อแตกต่างได้อย่างชัดเจน คือเล่มที่ใช้ต้นตุนั้นมีความสมจริงสมจังผิดกัน **ยิ่งคิดเขียนลวงให้เชื่อได้ฉลาดแนบเนียนเพียงใด ผลก็ยิ่งสะท้อนกลับมาแรงเพียงนั้น**

นี่เป็นสัดส่วนที่น่าสลดใจ ถ้าใช้ความฉลาดประมาณเดียวกันไปบำเพ็ญประโยชน์ชักชวนชาวโลกให้คิดดีทำดีด้วยอุบายแยบคาย เขาย่อมได้บุญมากมาย แต่เมื่อรักจะเอาความฉลาดมาใช้ในทางผิด ทั้งความคิดและเวลาที่สูญเสียไปย่อมแปรเป็นพลังร้ายที่จะย้อนกลับมากระแทกคืนได้เร็ว แรง และหนักหน่วงยิ่ง เนื่องจากคาดหวังได้ว่า จะมีผู้เสียหายเกิดขึ้นมากมาย

พวกหลอกแบบไม่แนบเนียนเสียอีก น้าหนักกรรมเบากว่า วิชาที่ยอมเบากว่า ประเภทหลอกแบบโง่ๆหาคนเชื่อยาก เหมือนเรื่องโจ๊กที่เอาไว้มากกว่าจะเชื่อและทำตาม อย่างนี้ผลจะกลับมาช้า มีกำลังอ่อนกว่ากัน เพราะผู้เสียหายมีจำนวนน้อยหรือไม่มีเลย

สรุปโดยรวมแล้ว การเขียนจดหมายลูกโซ่เรื่องหลอกนั้น จัดเป็นวีทจริตชนิดหนึ่ง และผลของวีทจริตก็ร้ายแรงเกินกว่าที่พวกคึกคะนองจะคาดได้ สร้างจดหมายลูกโซ่ฮอตฮิตติดตลาดครั้งเดียว อาจมีน้ำหนักรมากกว่าที่คนทั่วไปโกหกกันทั้งชีวิตเสียอีก เนื่องจากการคิดก่อเรื่องร้ายให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ ย่อมย้อนกลับมาก่อเรื่องร้ายให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ หาที่จบยากแก่เจ้าของกรรมเช่นกัน

ถาม – เคยหวาดกลัวคำขู่ในจดหมายลูกโซ่ ยอมทำตามคำสั่งโดยดี เพราะคุณแม่เตือนว่าท่านเคยได้รับจดหมายแล้วไม่ยอมส่ง ก็ปรากฏว่าโดนโกงเงิน และมีเหตุให้เสียทรัพย์สินไปต่าง ๆ นานา เป็นไปตามที่จดหมายขู่ไว้ว่าถ้าไม่ช่วยส่งต่อจะเสียลาภ แต่หากทำตามโดยดีจะเกิดลาภอย่างใหญ่ อย่างนี้ดิฉันจะต้องพลอยติดร่างแหในฐานะผู้ส่งจดหมายลูกโซ่กับเขาด้วยหรือเปล่าคะ?

กรรมคือเจตนา เจตนาคือกรรม ในที่นี้เจตนาของคุณไม่ได้คิดหลอกหลวง แต่ตั้งต้นด้วยความกลัว กับทั้งเชื่อจริงๆว่าถ้าไม่ทำตามคำขู่แล้วจะเดือดร้อน

เมื่อใจคุณไม่ได้เล็งไปที่การคิดหลอกหลวง กรรมของคุณจึงไม่ใช่การมูสา อีกทั้งคุณไม่ได้เป็นต้นคิดมูสาหลอกหลวงด้วยตนเอง กรรมของคุณจะไม่ใช่ข่มขู่หรือใช้ความหวังดีของใครเป็นเครื่องมือ

แต่แน่นอนจดหมายยอมเขียนเสร็จด้วยกรรม ไม่ใช่เสร็จโดยการไม่ทำอะไรเลย ในที่นี้คุณต้องทำกรรมอะไรบางอย่างแน่นอน ประการแรกคือจำเป็นต้องคัดเลือกรายชื่อคนรู้จักหรือคนแปลกหน้า อันจะเป็นเป้าหมายของการรับจดหมายลูกโซ่ ตรงนี้คุณสร้างผู้เคราะห์ร้ายขึ้นมากลุ่มหนึ่งด้วยการตัดสินใจเลือกของคุณเอง

เมื่อสร้างผู้เคราะห์ร้ายที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ คุณยอมกลายเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ในภายหลังเช่นกัน หากคุณผินใจ จำใจ ไม่สบายใจ รู้สึกผิด และนึกสงสารกลุ่มเหยื่อของคุณ กับทั้งจำกัดภาระของคุณอยู่แค่กลุ่มเป้าหมายไม่ถึงสิบคน หากได้มีความอยากให้พวกเขากระจายจดหมายต่อไปอีก อันนั้นก็นับว่าเจตนาดีกำลังอ่อน ผลของกรรมจะไม่รุนแรงนัก เช่น อาจถูกหลอกให้เสียประโยชน์ในทางใดทางหนึ่งอย่างน่าเจ็บใจ แต่ไม่ถึงกับเสียหายยับเยินเท่าใดนัก

แต่หากคุณทำไปด้วยความรู้สึกอยากผลักภาระ ไม่รู้สึกผิด ไม่มีความเห็นใจกลุ่มเหยื่อ อันนั้นเจตนาดีมีกำลังมากขึ้นกว่าข้อก่อน ผลของกรรมอาจหนักขนาดทำให้ถูกจรรยาเขี้ยวเข้าให้ได้เหมือนกัน

แต่สมมุติว่ารู้ทั้งรู้ อ่านจดหมายลูกโซ่ครั้งแรกก็ทราบทันทีว่าเป็นเรื่องหลอก แล้วยังอุตสาหะชื่นชมตามต้นคิดว่ามีไอเดียลวงโลกที่สมจริงสมจัง เกิดนึกสนุกอยากส่งไปหลอกชาวบ้านตามต้นคิด ด้วยเจตนาให้เกิดความแพร่หลายยิ่งขึ้น อย่างนี้กำลังเจตนาจะกล้าแข็งเทียบเท่ากับต้นคิดเองทีเดียว เพราะครบองค์ประกอบกรรมของผู้ริเริ่ม ตั้งต้นจากความยินดีเต็มใจ ตามด้วยการมีเจตนากล่าวคำสา มีการพยายามลงมือเขียน มีการลงมือส่งจดหมาย และแน่ใจว่าจดหมายจะต้องถึงผู้รับ กับทั้งคาดหวังได้ว่าอย่างน้อยต้องมีสักหนึ่งในสิบที่หลงเชื่อ แล้วเผยแพร่ถ้อยคำลวงโลกต่อไปอีก (กรรมจะสมบูรณ์ครบวงจรจริงๆเมื่อมีผู้เสียหายเกิดขึ้นด้วย สมมุติว่าคุณส่งจดหมายแล้วเหยื่อผู้รับทั้งหมดตายไปแล้ว ก็ได้ชื่อว่าคุณยังทำกรรมไม่สำเร็จ แม้วาริเริ่มด้วยเจตนาที่กล้าแข็งก็ตาม)

กรณีของคุณ ขอให้ทำใจให้สบายเถิดครับ แน่แน่นอนว่ามันเป็นกรรมที่ไม่ค่อยสู้ดี แต่คุณก็ทำกรรมดีเพื่อละลายมันได้ กรรมที่เป็นปฏิบัติภัยกับการหลอกลวง คือการให้ความรู้ที่ถูกต้อง และความเข้าใจที่ถูกต้อง หากเคยส่งจดหมายให้ ๗ คน ก็อาจส่งกลับไปอีกทีเป็นคำขอโทษ บอกพวกเขาว่าคุณเพิ่งรู้ว่าที่แท้จดหมายลูกโซ่ไม่มีมูลความจริงใดๆ ถ้าให้ดีกว่านั้นคืออาจส่งหนังสือธรรมะเล็กๆแนบไปสักเล่มหนึ่ง ที่คุณเห็นว่าทำให้คุณตาสว่างได้ มีความกระจ่างในสัจจะอันประเสริฐที่พระพุทธเจ้าค้นพบได้ ผมคิดว่าจะละบลมทินทางใจออกไปได้อย่างหมดจด เพราะคราวนี้คุณทำอย่างรู้ทำอย่างมีความเบิกบาน ซึ่งตามธรรมชาติแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสว่ากำลังของกุศลย่อมอยู่เหนือกำลังของอกุศลครับ

ถาม – ได้ยินมาว่า เราเคารพนับถือครูบาอาจารย์แบบไหน ก็จะเจอครูบาอาจารย์แบบนั้นๆต่อไป ไม่ทราบว่าจะเท็จจริงอย่างไร? ผมเห็นว่าคนเรามีครูบาอาจารย์ทั้งพระและฆราวาสที่นับถือได้หลายคนตั้งแต่เด็กจนโต และแต่ละท่านก็มีความแตกต่างกันหลากหลาย แล้วจะเอาอะไรเป็นตัวตัดสินครับว่าต้องไปเจอครูบาอาจารย์แบบใดอีก?

ทางพุทธเราถือว่ากรรมที่ทำให้พบผู้ชี้ทางประเสริฐ คือการเคยเลื่อมใสผู้ประเสริฐ อยู่ในโอวาทของผู้ประเสริฐมาก่อน และคำว่า ‘อยู่ในโอวาท’ นั้น ก็หมายถึงเชื่อฟังคำสั่งสอนที่พิจารณาแล้วว่าเป็นประโยชน์ ไม่ประกอบด้วยโทษ น้อมใจรับไปประพฤติปฏิบัติตาม ไม่ใช่แค่ปากบอกว่าเชื่ออย่างเดียว

ถ้าพิจารณาตามที่พระพุทธเจ้าตรัส เราก็คงเน้นกันที่ความผูกใจแนบถือศาสนา คือสิ่งที่ว่าใจคุณเลื่อมใสศรัทธาศาสนาแห่งเหตุผล หรือว่าศาสนาแห่งความเชื่อ

ศาสนาแห่งเหตุผลไม่ได้มีแต่พระพุทธเจ้า ขอให้แจกแจงรายละเอียดได้เถิด ว่าทำดีแบบไหนได้คืออะไร ทำชั่วแบบไหนได้ชั่วอย่างไร นับว่าเป็นศาสนาแห่งเหตุผลหมด

ส่วนศาสนาแห่งความเชื่อก็ได้มีเพียงองค์เดียว และรูปแบบของการจงใจให้เชื่อ ก็แตกต่างกัน บางครั้งให้เชื่อในการปั้นบันไดสวรรค์ บางครั้งให้เชื่อในการฟุ้งหลาวลงเหวนรก

ถ้าพูดกันเฉพาะศาสนาใหญ่ที่เก่าแก่ สืบทอดมาช้านาน บางทีก็น่าสับสนเหมือนกันครับ เพราะช่วงเวลาช้านานเป็นร้อยเป็นพันปีนั้น มักก่อให้เกิดก๊กเหล่า มีความแตกแยกทางความเชื่อและความคิดเห็นออกไปได้มาก

การระบุว่าตนนับถือศาสนาใด หรือเป็นสมาชิกของศาสนาใด บางทีก็ยังกว้างเกินไป เพราะศาสนาของทุกศาสนาใหญ่ต่างก็ทั้งโลกนี้ไว้เบื้องหลังแล้ว ที่เรานับถืออยู่จริงๆ จะเป็นตัวแทนของท่าน อันได้แก่คำสอนในคัมภีร์ ส่วนผู้ชี้ขาดคำสอนก็มีอยู่หลากหลายเหลือเกิน ไม่อาจแต่งตั้งใครเป็นประมุขศาสนาองค์ใหม่แทนพระศาสดาได้เลย เพราะอย่างไรก็จะเห็นว่าเป็นเพียงหนึ่งในผู้สืบทอด ไม่ใช่ผู้เริ่มต้นก่อตั้งศาสนา จึงยอมไม่มีใครยอมลงให้ใครง่ายๆ

การแบ่งก๊กแบ่งเหล่านี้แหละ ก่อให้เกิดอาจารย์หรือประธานกลุ่ม ซึ่งถ้าผู้นำกลุ่มพยายามรักษาคำสอนดั้งเดิมของพระศาสดาไว้ ก็เท่ากับเปิดโอกาสให้คนกลุ่มได้ดีเจริญรอยตามบาทพระศาสดา ไม่หลงเขวออกนอกทางไปไหน

แต่หากผู้นำกลุ่มไม่ได้สอนตามพระศาสดา ก็เหมือนกับตั้งศาสนาหรือลัทธิใหม่ขึ้นมากมายๆ สมาชิกกลุ่มย่อมไม่ได้ชื่อว่าเจริญรอยตามบาทพระศาสดา ทว่าหลงเขวไปทางอื่นโดยไม่รู้ตัว เช่นสำหรับพุทธเราสอนเรื่องการพ้นทุกข์ ด้วยวิธีละเหตุแห่งทุกข์ อันได้แก่ความอยาก แต่หลายสำนักจะเน้นสอนเรื่องการมีสุข ด้วยวิธีเพิ่มเหตุแห่งทุกข์ คือเร่งความโลภ ความอยากได้ให้มากยิ่งขึ้น นี่แหละเรียกว่าหลงทิศ หลงออกจากเป้าหมายเดิม

และถ้าเจาะจงอย่างละเอียดอ่อนลึกซึ้งกว่านั้น ก็ต้องดูด้วยว่าแต่ละคนน้อมใจเชื่อ น้อมใจเคารพ และยึดถือใครคนใดคนหนึ่งเป็นแบบอย่าง เพราะธรรมชาติของคนเราจะยึดถือผู้ที่มีชีวิต มีตัวตนให้จับต้องได้สักคนหนึ่ง เอาไว้เป็นหลักใจให้นึกถึงง่ายๆ หรือคลานเข้าไปกราบขอคำปรึกษาได้

ตรงนี้เองครับที่จะเป็นคำตอบสำหรับคำถาม **คุณผูกใจนับถือใครมากที่สุด ยอมรับใครมากที่สุด ก็จะได้รับส่วนแห่งตัวตนหรือนิสัยของท่านมาด้วย หากใช้แค่ได้รับความรู้ความเข้าใจมาอย่างเดียว**

แม้สมัยพุทธกาล พระอริยบุคคลท่านก็มีความแตกต่าง พระพุทธเจ้าเคยชี้ให้เห็นว่าพวกที่ชอบทางฤทธิก็ยึดถือพระโมคคัลลานะเป็นครู พวกที่ชอบทางปัญญา ก็ยึดถือพระสารีบุตรเป็นอาจารย์ คือเคารพทั้งพระโมคคัลลานะและพระสารีบุตรในฐานะของพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์จากกิเลสเหมือนกัน แต่จะยึดเอาใครเป็นครูก็ขึ้นอยู่กับอริยาศัยที่สอดคล้องด้วย

ตามที่เราเห็นด้วยตาเปล่า คือ ถ้ายึดมั่นในครูผู้อ่อนน้อมถ่อมตน เหล่าสาธุศิษย์ก็จะพลอยอ่อนน้อมถ่อมตนตาม ถ้ายึดมั่นในครูผู้ใคร่บำเพ็ญประโยชน์มาก เหล่าสาธุศิษย์ก็จะพลอยใคร่บำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ายึดมั่นในครูผู้พูดจาโผงผาง เหล่าสาธุศิษย์ก็จะพลอยพูดโผงผางตาม ถ้ายึดมั่นในครูผู้ชอบขี้มึนเย้ยและดูถูกถากถาง เหล่าสาธุศิษย์ก็จะพลอยชอบขี้มึนเย้ยและดูถูกถากถางตาม ฯลฯ

สรุปว่านิสัยหลัก นิสัยเด่นของบุคคลที่คุณเคารพเลื่อมใสและยึดถือเป็นครู จะเหมือนเชื้อที่แพร่เข้ามาสู่คุณ และทำให้คุณเกิดอหิยาศัยเดียวกัน กับทั้งเกิดความยินดีในครูเช่นนั้นอีกเมื่อเกิดใหม่ครับ

สารบัญ ←

วิธีสร้างจุดยืนให้ตัวเอง โดย ดั่งตถณ

บทนี้จะ เป็นรอยต่อระหว่างบทที่ผ่านมากับบทที่เหลือ กล่าวคือบทที่ผ่านมาพูดถึงหลักการทั่วไปที่ทำให้คุณเริ่มเดินก้าวแรกๆ เข้าสู่โลกของนักเขียน ส่วนบทที่เหลือชื่อว่า จะสร้าง ‘อาณาเขตเฉพาะตัว’ ได้อย่างไรในโลกของนักเขียนที่คุณเพิ่งเข้ามาถึง

เพื่อที่จะมีจุดยืนของตัวเอง **คุณต้องเริ่มจากการรู้ว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ตรงไหน ไม่ใช่คอยแต่วิ่งไล่จุดยืนของคนอื่น** แน่แน่นอนคุณมีสิทธิ์เงยหน้ามองหอนาคตที่สูงขึ้นเหนือหัว แต่จะทำเช่นนั้นได้ คุณจำเป็นต้องก้มลงมองดูปัจจุบันอันเป็นพื้นให้เท่าเหยียบย่ำเสียก่อน

คนเรามักมองแต่อนาคตเหนือหัว หรือไม่ก็มองเลยไปจ้องดูคนอื่นที่ไกลตัว **วิธีมองเช่นนี้จะทำให้ไม่รู้จักรจุดยืนของตนเอง เห็นแต่จุดยืนของคนอื่น หรือเห็นแต่อากาศว่างเปล่าที่ใช้ยืนไม่ได้** กระทั่งในที่สุดทั้งชีวิตก็จะขาดจุดยืนของตนเองไปจนตาย

หากคุณผ่านการฝึกออกตัวและฝึกกร่อนทองมาหลายครั้ง อย่างน้อยที่สุดคุณจะรู้ว่าตัวเองอยากเขียนอะไรบ้าง และสามารถเขียนอะไรได้ดีบ้าง ซึ่งจากตรงนั้น **คุณจะบอกตัวเองถูกว่าเท้าของคุณเหยียบย่ำยืนอยู่ตรงไหนได้ถนัดที่สุด**

แรกๆ เรื่องถนัดของคุณอาจไม่เกี่ยวกับกรรมะ จะเป็นศิลปะ ดนตรี การครัว การท่องเที่ยว การเมือง เทคโนโลยี ฯลฯ ก็ช่างเถิด เพราะไม่ว่าคุณถนัดเขียนถึงสิ่งไหน ถ้าสิ่งนั้นยังต้องเกี่ยวข้องกับ ‘โลกความเป็นจริง’ ในทางใดทางหนึ่ง คุณย่อมเขียนถึงสิ่งที่คุณถนัดมาเชื่อมโยงเข้ากับกรรมะได้อย่างแน่นอน **เพราะกรรมะคือความจริงของทุกสิ่ง ทุกสิ่งจึงต้องเข้าหากรรมะได้เสมอ**

ต่อไปนี่คือหลักการเขียนให้เกิดจุดยืนของตัวเอง ถ้าคุณบอกว่าชีวิตตัวเองไม่มีจุดยืน ก็อาจใช้กลวิธีการเขียนดังต่อไปนี้เพื่อหาจุดยืนให้เจอก็ยังได้

๑) อย่าเขียนในสิ่งที่ไม่รู้

พูดง่ายๆคืออย่าคิดเองเออเอง แต่คิดอย่างมีหลักมีฐาน มีเหตุผล มีมรดกทางความรู้รองรับ

ดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้านั้นแหละครับ ว่าถนัดอะไรก็เขียนถึงสิ่งนั้นก่อน ถ้าจำเป็นต้องเขียนถึงสิ่งที่ไม่รู้ ก็ขอให้พึ่งพาอินเทอร์เน็ต สารานุกรม ผู้เชี่ยวชาญใกล้ตัว หรือใครสักคนที่เชื่อได้ว่ารู้ดีกว่าคุณ อย่าเพาะนิสัยมัวนึ้ม การนั่งเทียนเขียนเพียงครั้งเดียว อาจกลายเป็นสไตล์การเขียนถาวรของคุณไปทั้งชีวิตได้ เพราะคนเราติดนิสัยมักง่ายได้สะดวกที่สุด

ความจริงคุณคงไม่ประหลาดใจ เมื่อเห็นใครพูดหรือเขียนถึงสิ่งที่เขาแทบไม่รู้อะไรเลย แต่ก็อุตส่าห์อยากแสดงให้ใครๆเห็นว่าเขารู้ และยังเมื่อคุณคลุกคลีกับวงการธรรมะนานขึ้นเท่าใด คุณก็จะยิ่งเห็นสังขรณ์ข้อนี้มากขึ้นเรื่อยๆ คนๆหนึ่งสามารถชุกอทำาโต อ้าปากกว้าง ชูฟอด้วยความมั่นใจว่าตนเองรู้ดีในธรรมะข้อต่างๆ และพร้อมทำตัวเป็นผู้พิพากษา ชี้ว่าคนโน้นถูก ตัดสินว่าคนนี่ผิด โดยมีตนเองอยู่เหนือกว่าทั้งคนถูกและคนผิด

ที่จะไม่กล้าเข้าไปเป็นสหายของมนุษย์เผ่าพันธุ์ดังกล่าว คุณต้องเริ่มตั้งแต่ก้าวแรก ด้วยการให้สัญญากับตนเอง ว่าถ้าไม่รู้จะไม่เขียน และจะยิ่งดีถ้าในชีวิตประจำวันของคุณก็ถือคติเดียวกัน คือไม่รู้บอกว่าไม่รู้ เมื่อรู้แล้วค่อยบอกว่ารู้

ความรู้ยังแยกออกเป็นสองประเภท หนึ่งคือจำเขามา สองคือรู้ด้วยตนเอง แม้คุณไม่อาจอ้างอิงได้ทั้งหมดว่าอันไหนจำเขามา อันไหนรู้ด้วยตนเอง อย่างน้อยก็ขอให้ระลึกทุกย่อหน้า ทุกประโยค ว่าคุณ ‘รู้จริง’ จากทางไหน คุณจะทราบชัดขึ้นเรื่อยๆว่าการเขียนธรรมะทำให้หลงเข้าใจผิดนึกว่ารู้จริงด้วยตนเองไปหมด ต่อเมื่อหันระลึกไว้เรื่อยๆไม่ขาดสาย ว่าอันนั้นรู้เอง อันนี้จำมา ความหยิ่งทะนงผิดๆเพี้ยนๆก็จะลดตึกร้างหรือหายสูญไปเสียได้

๒) อย่าเขียนทุกสิ่งที่รู้

การเขียนทุกอย่างที่รู้นั้น หาได้ทำให้คนอื่นชื่นชมว่าคุณรู้มากไม่ ผลของการรู้อะไรแล้วพูดหมด อย่างเบาๆ โดนมองว่าอวดรู้ น้ำท่วมทุ่งผักบุ้งโหรงเหรง หรือหนักกว่านั้นคือเป็นพวกปากไม่มีหูรด แยกไม่ออกว่าสิ่งไหนควรพูดสิ่งไหนควรเก็บไว้

ขอให้ระลึกไว้ว่าคุณจะแสดงจุดยืนออกมาอย่างชัดเจนที่สุดผ่านการเลือกเฟ้นว่า สิ่งใดดีที่สุดในความรู้สึกของคุณ สิ่งใดสมควรพูดให้ถูกจังหวะมากที่สุดในเวลาหนึ่งๆ ไม่มีใครพูดได้ทั้งหมดเท่าที่รู้ หรือแม้ทำได้ ก็ไม่มีคนฟังตามเก็บรายละเอียดได้หมดอยู่ดี

บางคนประกาศจุดยืนของตนเอง ว่าข้าพเจ้ามีหลักการอย่างนี้ มีอุดมการณ์ที่ต้องบรรลุให้ถึงอย่างนั้น ทว่าพอฟังเขาพูดเข้าจริง กลับหาแก่นสารอะไรไม่เจอ มีแต่เหวี่ยงแหกวาดทั่วไปหมดทั้งคั้งนี้

ต่อเมื่อหัดคิดออกมาจากรากเหมือนอย่างในบทก่อน และค่อยๆ แยกแขนงความคิดออกมาจากรากแก้ว อาการเหวี่ยงแหก็จะลดลงจนกระทั่งหายไปที่สุดในที่สุด

กล่าวได้ว่าการหัดคัดเลือกเอา ‘สิ่งที่รู้ดีกว่าดีที่สุด’ มาเขียน ก็คือการประกาศจุดยืนที่ชัดเจนของคุณ และจุดยืนที่ชัดเจนก็จะกำหนดความเป็นนักเขียนของคุณในระยะยาวต่อไป

๓) อย่าเขียนแค่สิ่งที่เคยรู้

นิสัยเสียของคนเราประการหนึ่งคือพอรู้อะไรดี หรือทำอะไรสำเร็จ ก็มีก้อยากหยุดพัก ไม่ชวนขยายใครทำอะไรใหม่เพิ่มเติมอีกต่อไป กลายเป็นคนย่ออยู่กับที่ หมดเรียบง่ายเดินไปให้ไกลกว่าจุดที่หลงนึกว่า ‘พอได้แล้ว’

เมื่อเริ่มต้นด้วยการหัดมีจุดยืนของตนเอง คุณจะรู้สึกว่าอยู่บนพื้นดินที่มั่นคง ไม่ล่องลอยไปกับวิมานในอากาศ แต่ต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ ‘จุดยืน’ ไม่ได้หมายถึงจุดหยุดนิ่งกับที่ จุดยืนคือหลักการหรืออุดมการณ์ และจุดยืนที่บัณฑิตสรรเสริญก็คือการก้าวไปข้างหน้า หาความรุ่งเรือง หาความเจริญเติบโต หรือหาความเป็นที่สุดทุกซ์

เมื่อรู้เพิ่มเติมไม่สิ้นสุดก็เขียนเพิ่มเติมไม่สิ้นสุด การรู้เพิ่มอาจเกิดจากการอ่านงาน
ของคนอื่น อาจเกิดจากการใคร่ครวญด้วยจินตภาพของตนเอง ตลอดจนอาจเกิด
จากการประจักษ์แจ้งด้วยประสบการณ์ตรง **ขอเพียงปลุกนิสัยไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่
คุณจะมีสิ่งใหม่บนจุดยืนเดิมได้ทุกวัน**

คุณไม่มีทางสดชื่นอยู่กับจุดยืนเดิมไปได้ทั้งชีวิต วันหนึ่งไม่คุณก็คนอ่านต้องเบื่อ
กันไปข้าง ฉะนั้นอย่ารอให้ความเบื่อหน่ายไล่ตามทัน คุณต้องวิ่งหนีมันเรื่อยๆจน
กว่าชีวิตจะหาไม่

ขอให้จำไว้ว่าไม่มีใครมองเห็นจุดยืนของตนเองอย่างแจ่มชัดก่อนลงมือเขียน
ทุกคนจะเห็นหลังจากเขียน คุณจำเป็นต้องเขียนอย่างสนุกมือสักระยะหนึ่ง ด้วยหลัก
การที่ไม่ง่ายไม่ยาก ๓ ข้อในบทนี้ และเมื่อถึงเวลาที่คุณเห็นจุดยืนของตนเองแจ่มชัด ก็
จะพบว่าตรรกะนั้นไม่ใช่แค่จุดยืนในการเขียน แต่เป็นจุดยืนในการมีชีวิตคุณเลยที่เดียว!

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดู หน้าที่ ๖

โดย หมอพีร์

ในช่วงต้นปีก็มักจะมีลูกค้ากลุ่มใหญ่ อยากเช็ควงล่วงหน้า ว่าปีนี้มีปัญหาอะไรบ้าง มีคนโทรมาจองคิวเพื่อเช็ควงค่อนข้างเยอะ และมักจะมีคำถามคล้าย ๆ กันตลอดว่า ปีนี้ดวงเมืองจะเป็นอย่างไรบ้าง? คำพยากรณ์ของหมอดูชื่อดังทั้งหลายที่พยากรณ์ไว้จะเชื่อได้ไหม? เหตุการณ์จะเป็นจริงอย่างที่เขาวางจริงไหม? เจอคำถามนี้ติดกันมาตลอด พีร์เองยังไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านี้เลย จึงต้องไปหาอ่านหน่อย หลังจากเจอคำถามของลูกค้าที่มาดูดวง ก็มีรุ่นพี่ และเพื่อน ๆ หลายคนที่ยังรู้จัก รีบกดโทรศัพท์มาหาหลังจากได้อ่านคำพยากรณ์ประเภทเดียวกัน ทำเสียงแตกตื่นตกใจกันมาก ๆ และถามว่าคำพยากรณ์จะเลวร้ายตามที่เขานำมา หรือเปล่า?

ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงวิชาหมอดูก็เป็นศาสตร์ศาสตร์หนึ่งเหมือนกันกับอาชีพอื่น ๆ แต่สำหรับคนไทยเราซึ่งมีความเชื่อเกี่ยวกับคำพยากรณ์ด้านโหราศาสตร์มาตั้งแต่ยุคโบราณ ประกอบกับคนไทยชอบดูหมอดูต่อเนื่องกันมาอยู่ด้วย ดังนั้น หมอดูก็เลยมีอิทธิพลทางด้านความเชื่อของคนในสังคมไทยเราก่อนข้างมาก

มีหลายคนดูหมอดูเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจว่าจะดำเนินชีวิตไปในทิศทางไหน บางคนเชื่อหมอดูมาก จนกระทั่งนำคำทำนายของหมอดูคนนั้น ๆ มาเป็นหลักสำคัญในการดำรงชีวิต

หรือบางคนเมื่อได้ลองดูแล้ว หมอดูพยากรณ์อะไรมาก็ปฏิเสธหมด ต่อมาเมื่อผลของคำพยากรณ์ตรงในภายหลัง ก็เสียใจที่ไม่เชื่อแต่แรก คราวนี้พอกลับไปดูอีกครั้ง หมอดูพยากรณ์อะไรมาก็เชื่อไปหมดทุกเรื่อง กลายเป็นเชื่อแบบไม่มีเหตุผล เพราะกลัวว่าถ้าไม่เชื่อจะออกมาตรงเหมือนครั้งแรก หรือบางคนก็เชื่อหมอดูเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ถ้าหมอดูทำนายอะไรมาแล้วตรงหมด ก็ทำให้เชื่อหมอดูยิ่งขึ้นไปอีก หมอดูแนะนำให้แก้ไขอะไร หรือชี้แนะให้ไปทางไหนก็ทำตามหมด ขาดสติยังคิด ไม่ได้พิจารณาต่อถึงคำแนะนำว่าจะดีหรือไม่ จนทำให้ชีวิตพังก็ยังมีให้เห็นอยู่

ยกตัวอย่างกรณีหมอดูต่างประเทศชื่อดังคนหนึ่ง ซึ่งมีบุคคลสำคัญของเมืองไทยให้การนับถือไปดูดวงด้วย ตอนแรกเขาก็ทำนายอะไรตรงไปหมด แม่นเหมือนตาเห็น ทำให้ในครั้งต่อไป นักการเมืองท่านนั้นก็เชื่อคำทำนายของหมอดูคนนั้นอย่างมาก ทั้งยังนำเอาคำแนะนำของหมอดูที่แนะนำผิด ๆ มาเป็นส่วนช่วยตัดสินใจในชีวิต โดยไม่ได้พิจารณาว่าจะมีผลร้ายยังไงบ้างกับตัวเอง ถึงขั้นทำให้ชีวิตต้องพลิกผันมากมาย

ดังนั้น การเลือกหมอดูมีความสำคัญมาก

การเลือกจะดูหมอดู ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่ความแม่นยำ แต่ความสำคัญอยู่ที่คำแนะนำว่า ดีน้อย ดีมาก หรือดีที่สุด มากกว่า

หมอดูก็เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งซึ่งยังคงมีกิเลสอยู่ บางคนสติก็ไม่ครบ ยังพูดโกหกอยู่ คำทำนายของหมอดูถือว่าเป็นจิตวิทยามวลชนชนิดหนึ่ง หมอดูพอเริ่มมีชื่อเสียงก็เริ่มมีอิทธิพลต่อสังคม ตอนแรกก็ทำนายบุคคลทั่วไป พอมีชื่อเสียงก็หันมาทำนายดวงเมืองดวงโลก ยังมีชื่อเสียงมากขึ้นเท่าไร ก็ยังมีอิทธิพลต่อสังคมมากขึ้นเท่านั้น ถึงแม้ว่าคำพยากรณ์ที่ออกมา จะผิดสิบครึ่ง ถูกแค่ครึ่งเดียว แต่แค่ครึ่งเดียวนั้นมีความน่าประทับใจ และมีอิทธิพลต่อคนในสังคมให้เกิดความเชื่อได้ในภายหลัง

พอหมอดูคนไหนเริ่มมีอิทธิพลต่อสังคม ก็ย่อมตกเป็นเครื่องมือของคนที่หวังผลประโยชน์ ทั้งทางด้านบวก และด้านลบต่อประเทศชาติบ้านเมือง

หมอดูที่พยากรณ์ดวงเมืองดวงประเทศ แบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย
ฝ่ายแรกต้องการทำนายออกมาโดยต้องการให้เกิดผลทางลบ
ฝ่ายที่สองต้องการทำนายออกมาเพื่อให้เกิดจิตวิทยาทางบวก
ถ้าใครเชื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ก็ถือว่าตกหลุมพรางที่เขาซุตรเอาไว้
ลองสังเกตุย้อนไปในอดีตที่ผ่านมา ก่อนจะมีการเลือกตั้ง
ก็มักจะมีหมอดูมาพยากรณ์ก่อนว่า ดวงใครจะมาแรงกว่ากัน มีข้อแตกต่างกันตรงไหน
หมอดูบางคนอาจจะพยากรณ์เข้าข้างบางฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด
เช่น จะสร้างชื่อเสียง จะนำความเจริญรุ่งเรืองมาให้ประเทศ ฯลฯ
แต่พอเป็นรัฐบาลเข้าจริง ก็ไม่เห็นจะเป็นไปตามคำพยากรณ์ซักเท่าไร

คำพยากรณ์มักจะเกิดในช่วงที่ประชาชนอยู่ในช่วงที่สับสน
ไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าใครเป็นคนดีหรือไม่ดี
แต่เมื่อได้รับกระแสของคำพยากรณ์ของหมอดู
ก็อาจจะเอาคำพยากรณ์นั้นมาเป็นสิ่งช่วยตัดสินใจ
คำพยากรณ์ต่าง ๆ ของหมอดูดัง มักจะเกิดช่วงก่อนการเลือกตั้ง
ช่วงที่บ้านเมืองมีปัญหา หรือช่วงก่อนปีใหม่
ถ้าเราไม่ได้พิจารณาคำพยากรณ์เหล่านี้ให้ดีก่อนที่จะเชื่อ เราอาจจะตกอยู่ภายใต้อำนาจ
ของคนที่เขาหวังผลประโยชน์ เพื่อที่จะให้เป็นไปตามที่เขาต้องการก็ได้

ขอยกตัวอย่างหนึ่งเกี่ยวกับอิทธิพลจากคำทำนายของหมอดูต่อสังคมเพื่อเป็นอุทาหรณ์
ในสมัยที่พรรคนาซีแห่งประเทศเยอรมนีรุ่งเรือง
ฮิตเลอร์ซึ่งผู้นำประเทศและหัวหน้าพรรคนาซีในขณะนั้น
ได้สั่งให้นำเอาคำทำนายของ นอสตราดามุส มาแก้ไขเพื่อผลประโยชน์ต่อตัวของเขาเอง

เนื้อความเดิมที่นอสตราดามุสเคยพยากรณ์ไว้นั้นมีอยู่ว่า
ในสังคมมนุษย์จะมีคนเลวร้ายมาเกิดในลักษณะของผู้ต่อต้านพระคริสต์
หรือแอนตี้ไครสต์ (Antichrist) รวม ๓ ราย
โดยเขาได้ทำนายอนาคตของแอนตี้ไครสต์ ๒ คนแรกได้อย่างแม่นยำ
คนแรกคือ นโปเลียน โบนาปาร์ต อดีตจักรพรรดิและแม่ทัพผู้เกรียงไกรของฝรั่งเศส

ซึ่งความทะเยอทะยานในอำนาจของเขาได้ก่อสงครามต่าง ๆ
ทำให้ผู้คนเสียชีวิตไปมากกว่า ๒ ล้านคน

ส่วนแอนตี้ไครสต์คนที่ ๒ คือ เด็กน้อยที่เกิดในครอบครัวยากจน
และอาศัยอยู่ในส่วนลึกสุดของยุโรปตะวันตก
เมื่อเด็กผู้นี้เติบโตใหญ่ขึ้น เขาจะใช้วาทศิลป์เป็นสื่อชักจูงผู้คนมากมายให้คล้อยตาม
เขาจะมีชื่อเสียงและอำนาจแผ่กระจายไปทั่วราชอาณาจักรตะวันออก
นออสเตรียและบรูซเซอร์บือในคำทำนายว่า ฮิสเตอร์ (Hister)
ซึ่งมีความใกล้เคียงกับชื่อจริงของ ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler)
และคำว่า “ฮิสเตอร์” ในภาษาลาตินยังหมายถึง แม่น้ำดานูป
อันเป็นบ้านเกิดของฮิตเลอร์อีกด้วย
นอกจากนี้ นออสเตรียยังได้ทำนายวาระสุดท้ายของอาณาจักรแอนตี้ไครสต์
(ซึ่งอาจหมายถึงประเทศเยอรมนี) ว่าจะรุ่งเรืองขึ้น แต่ก็ล่มสลายลงในเวลาอันสั้น

ฮิตเลอร์มีความเชื่อว่าชาวยิวเป็นคนไม่ดี มีนิสัยเอารัดเอาเปรียบคนอื่น
ถ้าอยากให้โลกเจริญขึ้นต้องฆ่าคนยิวให้ตายหมด
ด้วยความที่ฮิตเลอร์เป็นคนฉลาด เมื่อเขาต้องการฆ่าชาวยิวและต้องการอำนาจ
จึงสั่งให้มีการเอาคำทำนายมาแก้ไข
โดยเปลี่ยนคำพยากรณ์ตอนท้ายเพื่อประโยชน์ของตัวเองเป็นว่า
ฮิตเลอร์จะสามารถสร้างอาณาจักรที่รุ่งเรืองขึ้นมาครองโลกได้

เหตุที่ฮิตเลอร์เอาคำทำนายของนออสเตรียมาเปลี่ยนแปลง
ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางการเมือง
เพราะฮิตเลอร์เชื่อว่า คำพยากรณ์จะทำให้ประชาชนเยอรมัน
ซึ่งตกอยู่ในสภาพท้อแท้และสิ้นหวัง จากการพ่ายแพ้สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
มีกำลังใจ พร้อมที่จะลุกขึ้นมาสู้ใหม่
และเชื่อมั่นในตัวเขาว่า จะเป็นผู้นำที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ได้

อย่างไรก็ตาม ในวาระสุดท้าย ฮิตเลอร์ได้กระทำอัตวินิบาตกรรมด้วยปืนพก
หลังจากที่ทราบข่าวว่าจอมเผด็จการมุสโสลินีแห่งอิตาลีถูกแขวนคอได้ ๒ วัน

ซึ่งการฆ่าตัวตายของฮิตเลอร์ ส่งผลให้สงครามโลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง
และเยอรมนีถูกแบ่งออกเป็น ๒ ประเทศ
โดยมีกำแพงเบอร์ลินกั้นเขตแดน ระหว่างเยอรมนีซึ่งตะวันออกกับตะวันตก

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสมัยฮิตเลอร์นี้ก็เป็นเรื่องซีให้เห็นได้ว่า
คำพยากรณ์ของหมอดู มีอิทธิพลต่อความเชื่อของคนในสังคมเยอรมันค่อนข้างมาก
สามารถโน้มน้าวให้ชาวเยอรมันเชื่อว่า
ฮิตเลอร์จะช่วยยกอบกู้ประเทศ ให้กลับมายิ่งใหญ่ขึ้นมาได้อีกครั้งได้

**และในทำนองเดียวกัน หมอดูตั้งหลายคนในเมืองไทย
ก็อาจจะตกอยู่ภายใต้อำนาจผลประโยชน์ของกลุ่มคนบางกลุ่ม
ที่มีความไม่หวังดีต่อบ้านเมือง**

ดังนั้น หลักในการพิจารณาคำพยากรณ์ของหมอดูว่าน่าเชื่อถือได้มากแค่ไหน
ควรพิจารณาจากองค์ประกอบ ๒ สิ่งดังนี้คือ

๑. เจตนา ให้ดูที่เจตนาของหมอดูเป็นอันดับแรก ว่าหวังดีหรือหวังร้าย
ว่าเขาต้องการทำเพื่อชาติ ทำเพื่อตัวเอง หรือทำเพื่อคนอื่น

๒. อคติ ให้ดูว่าหมอดูรายนั้นต้องการที่จะทำนายเพื่อเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือเปล่า
ยกตัวอย่างเช่น หมอดูต่างประเทศท่านหนึ่งดูดวงให้เมืองไทย
ในตอนแรก ๆ ก็พยากรณ์แม่นยำหลายเรื่อง
แต่ในการพยากรณ์ครั้งสุดท้ายกลับพยากรณ์ผิดไป
ซึ่งอาจเป็นเพราะเขาอยากให้บ้านเมืองเราแตกแยก บ้านเมืองเขาจะได้ผลประโยชน์
หรืออาจพยากรณ์เพื่อเข้าข้างเจ้านายตัวเอง

ถ้าหากหมอดูคนนั้นยังมีอคติส่วนตัวอยู่ คำพยากรณ์ที่ออกมา
ก็อาจจะมียุติส่วนตัว มีความชอบไม่ชอบเจือปนอยู่ด้วย
การที่เราลองย้อนกลับไปดูคำพยากรณ์เก่า ๆ ของหมอดูที่ได้พยากรณ์มานั้น
จะช่วยทำให้เห็นตัวอย่างได้ว่าหมอดูคนนั้นน่าเชื่อถือได้มากแค่ไหน
และอาจทำให้เราได้เห็นอีกหลายแง่มุมว่าคำพยากรณ์เป็นไปเพื่อประโยชน์ของใคร

เป็นการสร้างกระแสความนิยมหรือเปล่า หรือต้องการทำลายใครด้วยหรือไม่
เมื่อเราใช้หลักเจตนาเป็นตัวตั้งในการอ่านคำพยากรณ์
จะทำให้เราอ่านคำพยากรณ์ได้อย่างมีวิจารณ์ญาณ และจะรู้ว่าควรจะเชื่อได้แค่ไหน
ไม่ตกหลุมพรางที่คนอื่นเขาวางไว้ เพื่อให้เป็นไปตามที่เขาต้องการ

บางครั้งการพยากรณ์ดวงตามหลักโหราศาสตร์นั้น

จะเป็นแค่การคำนวณดวงตามรหัสของบุญเก่า

ว่ากรรมเก่าในอดีตที่ส่งผลให้มาเกิดภายใต้ดาวเคราะห์ ดาวบุญ ดวงไหน

แต่ไม่สามารถพยากรณ์นิสัย และวิถีคิดในปัจจุบัน

ว่ามีความคิดเปลี่ยนไปจากดวงเดิมมากแค่ไหน

นอกจากนี้ ตัวแปรใหม่ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเจ้าของดวงแต่ละคนสำคัญมาก

ที่จะเป็นปัจจัยส่งผลให้ดวงเก่าไม่อาจส่งผลตรงตามเดิม

ในการดูดวงผู้นำคนสำคัญ ๆ ถ้าผู้พยากรณ์ไม่สามารถมองเห็นนิสัยปัจจุบันของเจ้าของดวง

ว่าเปลี่ยนแปลงไปจากดวงเก่ามากแล้ว

อาจทำให้พยากรณ์คลาดเคลื่อนได้ และนอกจากนี้ตัวแปรปัจจุบันที่เป็นตัวกระตุ้นกิเลส
ก็เป็นตัวสำคัญมาก ที่จะทำให้วิถีคิดไม่เดินตามดวงเดิม

หรือแม้กระทั่งดวงเมือง ก็มีตัวแปรปัจจุบัน

ที่จะทำให้ไม่สามารถพยากรณ์ดวงเมืองได้ตรง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

เช่น ถ้าคนส่วนใหญ่ในประเทศได้ทำบุญกันมากขึ้น หรือ

มีการปฏิบัติธรรมหรือได้เปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเองมากขึ้น

ก็จะกลายเป็นตัวแปรสำคัญมาก

ที่จะทำให้ดวงเมืองเปลี่ยนไปจากพื้นดวงเดิม

สารบัญ ←

อกภัย

โดย ศदानัน

๑ ใจจ้องจด จำเจ็บ จนจ่อจิต

จงเวรา พยาบาท อาฆาตครวญ

ดลกายข้อง ใจเกี่ยว ไม่เลี้ยวหลบ

วนเวียนว้าย ไกลเพื่อล้าง วางไม่วาย

ที่รอนราญ นานเนิ่น ดำเนินกลบ

สละไฟ โกรธกริ้ว ปลิวปลิดพลัน

ภพพามืด พานพบ พ้องผันผวน

แค้นคั่นหวน รวนราวี่ มิคลาดคลาย

กรรมตลบ สบช่องขีด ผิดความหมาย

ร้อยชาติหาย ไกลพ้นภพ ไม่จบกัน

อกภัยจบ ภพเปลี่ยนผลัด สลัดผัน

ตัดเวรกัน สะบั้นจาก ไร้รากภัย

เช้าวันหนึ่ง

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

๑ ในยามเช้าของวันฉันได้เห็น

กระป๋อง...ขวด...แก้ว...อันใดใครทิ้งมา

สวมเสื้อผ้าขาดขาดลมบาดร่าง

เธอคงหนาวเหน็บซึ่งถึงใจครั้น

กายเธอผอมบอบบางร่างน้อยน้อย

ประหังซีพิตามวิสัยในความจน

ด้วยถือว่าเราต่างเป็นเพื่อนมนุษย์

ฉันระลึกดังนี้ได้ในจิตครั้น

เธอฝ่าความหนาวเย็นเพื่อค้นหา...

ในตะกร้า...ถังขยะ...ณ ที่นั้น

ผ้าถุงผืนบางบางก็ไหวสั่น

แต่มีพริ้มพริ้งขามความทุกข์ทน

เดินค่อยค่อยไปตามซอก...ตรอก...ถนน

ฉันได้ยลวิถีทางเธออย่างนั้น

มิมีใดจักจุกจิกก้างกัน

ถูกข่าวสารถือนั้น...มองหาเธอ

เราได้พบกันที่นั่น...ที่ถึงขยะ
ดวงตานั้นฉายแสงสขยามพบเจอ

“ขอให้มีความสุขนะ” เธอเอ่ยคำ
เราคงได้พบกันใหม่ในชีวิต

“คุณปากะ หนูให้” ฉันทเสนอ
ดูเขินเก้อแต่ปริดาในท่าที่

ฉันแยมยิ้มหวานล้ำสุขล้นปรี
เช้าวันนี้แสนสดใสไปนอ

อันตัวตน มีได้ เมื่อใจคิด

โดย พพบระ

๑ อันตัวตน มีได้ เมื่อใจคิด
สิ่งทั้งปวง ลวงหลอกได้ ถ้ามี “เรา”

อันตัวจิต ทั้งมวล ล้วนแปรผัน
ว่าตัวเรา มีอยู่ ทั้งใจกาย

เมื่อเห็นแล้ว ว่าใจคิด จิตยึดอยู่
ไม่เห็นเรา ตั้งอยู่ไหน หายเมามอม

อันทุกขนั้น แม้มืดมน ไม่เห็นสุด
จะพ้นโลก ไร้ทุกข์ เหนือสุขใจ

จึงยึดติด สิ่งมิใช่ ของใครเขา
จิตร้อนร่า ดิ้นรน พ้นได้เ

เมื่อจิตนั้น ยึดมั่น เป็นที่หมาย
ไม่สุดปลาย กองทุกข์ สุขจอมปลอม

จิตยอมรู้ จะมีใคร ให้ถนอม
พลันใจยอม จิตยอมพ้น “ตน” ไต

จงอย่าหยุด รู้คิด ท้นจิตไหว
เมื่อมีได้ ย่อมดับ กลับสู่ธรรม

สารบัญ ←

“อดีตเป็นเพียงความตาย
อนาคตเป็นเพียงความฝัน
ปัจจุบันเท่านั้นที่เป็นความจริง”

- นวัตกรรม -

“ตราบใดที่จิตยังจมอยู่กับการ ‘เป็นฉัน’ ตราบนั้นจิตยังคง ‘ไม่เป็นไท’ ”

- นวัตกรรม -

สารบัญ ←

ทุกข์เพราะไม่อยากจำ ทำไงดี

โดย aston27

น้องสาวที่รู้จักกันเป็นการส่วนตัวท่านหนึ่ง มาปรึกษาเรื่องการทำใจ จากคนรักที่ทิ้งไปหาสาวใหม่

คำถามคือ... ทำไงจะลืมได้เร็วๆ

ผมถามเธอกลับคำถามแรกว่า... แล้วทำไมต้องอยากลืม คิดว่าลืมแล้วดีกว่าจำ ยังไง เธอตอบว่า ลืมได้ มันก็ไม่เจ็บ (ไม่ทุกข์)

ผมเลยบอกว่า... เรื่องจำ เรื่องลืม การจดจำได้ หมายรู้ นั่น

ทางพระ ท่านเรียกว่า “สัญญา” ครับ

(ไม่เกี่ยวอะไรกับพี่ตุ๋ สัญญา คุณากร หรือ สัญญาหน้าฝน อะไรอย่างนั้น)

สัญญา... เป็นสิ่งหนึ่งในธรรมชาติที่เราไม่อาจบังคับได้ว่า

ฉันอยากจำวันนี้ พรุ่งนี้ฉันอยากลืมแล้วนะ

ฉันอยากจำแต่หน้าคนนี้ ไม่อยากจำหน้าคนนั้น

หรือช่วงนี้ฉันใกล้สอบ ขอลืมไปก่อนสักอาทิตย์ สอบเสร็จแล้วจะมาสะเด็ดน้ำตาใหม่ ทำไม่ได้ เลือกก็ไม่ได้ครับ

การจดจำได้ หรือลืมไปของคนเรา ก็เหมือนทุกอย่างในโลกนี้

ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ด้วยเหตุและปัจจัย

เราทำได้แค่ช่วยสร้างเหตุและปัจจัยให้จำหรือลืมได้ เท่านั้น

เหตุและปัจจัย ที่ช่วยให้จำได้ คือการทำซ้ำๆ ทบทวนบ่อยๆ

เหตุและปัจจัย ที่จะทำให้ลืมได้ ยากมากครับ

...คือการไม่ทำอย่างนั้นซ้ำๆ ไม่ใส่ใจ ไม่สนใจ ไม่ให้ค่าของมัน ว่ามันสำคัญ

แต่คนส่วนมาก รวมถึงน้องท่านนี้ ก็ทำพลาดอย่างเดียวกัน คือพยายามจะลืม อยากลืม ซึ่งก็เท่ากับเป็นการให้ค่า ให้ความสำคัญกับมัน เพียงแต่ทำเพื่อหวังผลตรงกันข้าม ซึ่งไม่มีทางทำได้เลย

ผมแนะนำให้เธอเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างเป็นมิตรกับความทรงจำ มากกว่าพยายามลืมนั่น

แต่จะทำได้อย่างนั้น ต้องแก้ที่โทสะในใจเธอก่อน เพราะตอนนี้เธอยังโกรธคนรักเก่า ยังเกลียด เธอถึงไม่อยากรำ เธอถึงทุกข์ที่นึกถึง

เธอยังมีความยึดมั่นถือมั่นว่า... เธอเป็นคนดี เป็นคนรักที่ดี ทำไมถึงทำกับเธออย่างนี้ ทำไมเธอต้องเป็นคนเสียใจ ในเมื่อเธอไม่ได้ทำอะไรผิด

ถ้าจะผิด ก็ผิดที่ความเข้าใจนี่แหละ
สิ่งที่ต้องทำ คือ... วางใจเสียใหม่ ว่า
คนเราเกิดมา เพื่อพบกับหลายๆ สิ่ง หลากๆ คน
เพื่อจะได้รู้จักหลายๆ สิ่ง หลากๆ คน
และเพื่อจะพลัดพรากจากกัน ไม่วันใด ก็วันหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็ว

สมัยก่อน สำนวนนิยายกำลังภายใน เขาใช้บ่อยๆว่า
“ส่งกันพันลี้ ยังต้องลาจาก มีสู้ จากกันเสียตรงนี้”
คิดเสียว่า มันเป็นอุบัติเหตุ เป็นกรรม เป็นบุญ หรืออะไรสักอย่าง
ทำให้เราต้องยุติความสัมพันธ์แต่เพียงเท่านั้น

ผมแนะนำให้เธอหมั่นไหว้พระสวดมนต์ ทำสมาธิ ตั้งจิตให้เป็นกุศล
แล้วแผ่เมตตา ให้เขาเป็นสุข ให้เขามีชีวิตต่อไปที่ดี
เพราะเมตตาให้ผลเป็นความเย็น ไม่เพียงให้ความเย็นแก่เขาคนเดียว
แต่ใจเราจะเย็นตามไปด้วย

ทุกข์ที่เกิดขึ้นเพราะแรงโทสะ ให้ผลเป็นความร้อนใจ ทุกข์ใจ
ย่อมดับไม่ได้ด้วยไฟโทสะ แต่ดับได้ด้วยเมตตา ด้วยความเย็น

ดับไฟได้เมื่อไหร่ ใจก็เย็นเมื่อนั้น
ใจเย็นเมื่อไหร่ ก็หายทุกข์เมื่อนั้น

คาถาสามีรัก

โดย หัวใจมังกร

เมื่อวานพี่สาวของฉันทกลับมาเยี่ยมบ้าน พี่แต่งงานออกไปแล้ว 5 ปี หลายๆ เดือนจึงกลับมาเยี่ยมบ้านครั้งหนึ่ง กลับมาครั้งนี้ฉันทนอนกอดหอมอนคุยเรื่องความสนุกสนานระหว่างพี่สาวและน้องสาว คุยกับพี่ทั้งคืน พี่เล่าให้ฟังถึงการมีชีวิตครอบครัว ฉันทรู้สึกถึงความสุขในน้ำเสียงของพี่สาว พี่เล่าให้ฟังถึงความอ่อนโยนจริงใจของพี่เขย และบอกว่าหากไม่ได้พบกับพี่เขยก็คงจะไม่มีความสุขเช่นนี้

ฉันทนึกถึงเมื่อก่อน ตอนที่เราทั้งสองคนยังเป็นวัยรุ่น พี่ของฉันทเป็นคนเจี๊ยบๆ สุกๆ หน่อย ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองนัก และไม่ค่อยกล้าแต่งตัว พี่บอกว่าไม่อยากให้ใครมาล้อเลียนว่าไม่สวยแล้วยังแต่งตัวเก่งอีก ซึ่งทำให้ฉันทขำ และยังตอบกลับไปว่า ก็ยังดีกว่าเค้าล้อเลียนว่าไม่สวยแล้วยังไม่รู้จักแต่งตัวอีก ตอนนั้นพี่สาวของฉันทดูดีขึ้นมา หน้าตามีน้ำมีนวล ดูมีสง่าราศี และมองผ่านๆ พอรู้ได้ว่าเป็นคนมีฐานะดี

พี่บอกกับฉันทว่าหากเมื่อไหร่ฉันทแต่งงานก็คงจะมีความสุขมากขึ้นเหมือนกับที่พี่เป็น เพราะพี่เขยได้เติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปให้กับชีวิตของพี่ ฉันทฟังด้วยความปลาบปลื้มใจ แต่ก็อดน้อยใจในวาสนาตนเองไม่ได้ เพราะยังไม่เคยเจอใครที่เรียกว่า “ล่งลือก” สักที พี่หันมาสบตาฉันทและบอกว่าพี่มีเคล็ดลับจะบอก ฉันทดีใจและลุกขึ้นนั่งงัดดาโต้พี่สาวอย่างตั้งใจ

พี่บอกกับฉันทว่าเคล็ดลับนั้นง่าย ๆ จำไว้เพียงว่า “เธอทำกับพ่อแม่อะไร คู่ครองจะทำแบบนั้นกับตัวเธอ” เมื่อก่อนตอนที่พี่ยังไม่ได้แต่งงาน พี่ดูแลพ่อแม่เป็นอย่างดี ทั้งช่วยแบ่งเบาภาระการงาน ดูแลยามเจ็บไข้ พ่อแม่จะไปธุระที่ไหนจะขับรถไปรับไปส่ง ทั้งวันเกิดก็พาไปทำบุญ ส่งเสริมพ่อแม่ให้มีกำลังใจในชีวิต และมักชวน

พูดคุยสนทนาธรรมให้พ่อแม่ซาบซึ้งในทางธรรมอีกด้วย ต่อมาเมื่อพี่ต้องแต่งงาน แยกบ้านออกไป พี่เขยก็พาหน้าทีสามีแบบเดียวกับที่พี่ทำกับพ่อแม่ราวกับถือปึกกัน มา มีรายละเอียดเล็กๆน้อยๆที่พี่เล่าให้ฉันฟัง เป็นสิ่งที่พี่เคยพูดเคยทำกับพ่อแม่มาจริงๆ ฉันเองก็ยังจำได้

ฉันพอจะนึกออกกว่าการทำดีกับพ่อแม่เนี่ยก่อให้เกิดเป็นกุศลที่มีอาณาภาวมากขนาดไหน ฉันนึกไปถึงเพื่อนของฉันสองคน คนหนึ่งเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ พูดจา นุ่มนวลมีสัมมาคารวะ แม้แต่ฉันเองก็ยังชื่นชมความน่ารักในกิริยาจาจาของเพื่อนคนนี้นักหนา ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าแฟนของเธอจะคอยดูแลห่วงใยอยู่ใกล้เธอไม่ห่างขนาดไหน แต่กับอีกคนหนึ่งที่ไม่ค่อยปฏิบัติดีกับพ่อแม่เนี่ย มักเถียงพ่อแม่คำไม่ตกปาก และไม่ค่อยอยู่บ้าน เอาแต่เตร็ดเตร่เที่ยวห่าง คนหลังนี้เวลาพูดจามักชวนให้เพื่อนเพื่อนหน้าหนีเสียมากกว่า บางครั้งฉันยังเสียดายความสุขของเธอ เพราะมันเป็นความสุขแบบแห้งแล้งอย่างไรบอกไม่ถูก

ฉันเข้าใจในตอนนี้อเองว่าการทำดีกับพ่อแม่เนี่ย เท่ากับเป็นการเลือกทางเดินของชีวิตอย่างหนึ่ง เพราะพ่อแม่เนี่ยมีพระคุณเทียบเท่ากับพระอรหันต์ทีเดียว พระอรหันต์เนี่ยแม้เพียงคิดปราสาทท่านในใจยังส่งผลรุนแรงหนักหนา หากถึงขั้นปลั่งงวาทจาfruสวาทหรือทำร้ายท่านก็มีอันต้องตกนรกไม่ต้องคิดจะเกิดเป็นแน่ และกับพ่อแม่ผู้เป็นเสมือนพระอรหันต์สำหรับลูกก็เช่นเดียวกัน หากลูกคิดจะปฏิบัติกับพวกท่านอย่างไรก็ควรต้องระมัดระวังให้ดี ฉันตั้งใจว่าตั้งแต่เข้าวันนี้เป็นต้นไปฉันจะปฏิบัติตัวกับพ่อแม่เสียใหม่ไม่ว่าฉันอยากจะได้สามีดีๆหรอกระนะ แต่ฉันคิดว่าฉันอาจจะหาความสุขแท้ในชีวิตได้จากการทำดีกับพ่อแม่นี้เอง พ่อแม่ของฉันคงไม่ต้องคิดถึงลูกสาวคนโตของท่านให้มากเกินไปอีกแล้วละ เพราะฉันจะทำหน้าที่แทนพี่สาวของฉันเอง

ทางผ่าน

โดย mink

เราทุกคนต่างเป็นทางผ่านของกันและกันเท่านั้น
ไม่มีใครเป็นเจ้าของใคร เป็นคนที่จะอยู่กับเราตลอดไปได้ทั้งนั้น

แต่เราอาจจะมีทางผ่านแค่สามชั่วโมง
หรือเราอาจจะมีทางผ่านสามสิบปี

แม้คนที่จะอยู่กับเราตลอดชีวิตก็ตาม
ในวันที่เราหมดลมหายใจ
คนผู้นั้นก็เป็นเพียงทางผ่านอีกทางผ่านหนึ่ง
ให้เราไปเจอทางผ่านใหม่โดยทิ้งทางผ่านเก่าไว้เบื้องหลัง
อีกเมื่อไหร่จะได้เจอกันก็ยังไม่รู้

เราอยู่กับคนหลายพันคนทั้งชีวิต
เราอยู่กับบางคนตลอดชีวิต
แต่สุดท้ายเราก็เกิดคนเดียว ตายคนเดียว
ไม่มีใครเลยที่จะผูกตัวติดกับเรา
เพื่อเกิดตาย เกิดตายเจอกันไปเรื่อยๆได้
ไม่มีทาง...

สังคมและโลกแห่งนี้ไม่มีตัวตน
อย่าได้ยึดติดที่จะมีชีวิตอยู่กับใครไปเรื่อยๆได้
เราต้องพึ่งตนเองในที่สุดอยู่ดี

อย่าเอาความสุขไปฝากไว้ที่ใครมาก
อย่าหวังว่าเราจะมีความสุขถ้าคนอื่นเป็นเช่นนั้นเช่นนี้

แต่ให้หวังความสุขจากในใจตัวเอง
แล้วก็ให้ความสุขกับทางผ่านของตัวเองด้วย
แม้ว่าจะเป็นแค่ทางผ่าน แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่สำคัญ

ใช้คำว่าทางผ่านเพราะว่าจะไม่อยู่กับเราตลอดไป
ไม่ได้แปลว่าทางผ่าน ไร้ความสำคัญแต่อย่างใด

สารบัญ ←

น้องเอก ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ

โดย หม่อมมิตร

ย้อนเวลากลับไปเมื่อประมาณสิบปีที่แล้ว ข้าพเจ้าได้พบกับน้องเอกเป็นครั้งแรก ที่สถานปฏิบัติธรรมของยุวพุทธิกสมาคมฯ ที่น้องเอกมักสละเวลาไปช่วยงานหลักสูตรปฏิบัติธรรมสำหรับเยาวชน ในระหว่างปิดภาคเรียน หน้าที่หลักคือช่วยดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย

น้องเอกเป็นคนน่ารัก มีรูปร่างสูงใหญ่มาก แม้น้องเอกจะอายุน้อย แต่กลับมีความสุขุมเยือกเย็นน่านับถือ เกินเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน เมื่ออยู่ในบรรดากลุ่มเพื่อนวัยรุ่น น้องเอกเป็นคนเดียวที่ใครๆ ก็รู้สึกว่าเขาไม่เคยนินทา หรือพูดจาให้ร้ายใครเลย มีอาจารย์ท่านหนึ่งให้ข้อสังเกตว่า แม้แต่การ “เฝ้าท์เอามัน” แบบวัยรุ่น น้องเอกก็ไม่ทำ แต่ก็สามารถพูดคุยกุยาร้างกับเพื่อนๆ ได้เสมอ

น้องเอกมักทำทานด้าน “เวทย์วัจจมัย” (การช่วยขวนขวายในกิจที่ชอบ) ได้โดดเด่น สามารถทำในสิ่งที่คนอื่นทำได้ยาก เช่น ยกถาดอาหารหนักๆ จำนวนหลายถาดซ้อนกัน การที่น้องเอกทำหน้าที่ได้ดีไม่ใช่เพราะว่ามีรูปร่างสูงใหญ่แรงมากเพียงอย่างเดียว แต่เพราะเจตนาขวนขวายช่วยเหลือ ดังนั้นไม่ว่าใครจะขอให้ช่วยอะไร น้องเอกจึงทำด้วยความเต็มใจเสมอ และทำอย่างสุภาพอ่อนน้อมทุกครั้ง ในเวลาว่างจากการปิดภาคเรียน น้องเอกมักจะขออนุญาตคุณแม่ ไปปฏิบัติธรรมตามวัดต่างๆ และเป็นอาสาสมัครอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ปฏิบัติธรรม และหมั่นทำทาน รักษาศีล อยู่เสมอๆ

ในเวลาต่อมาน้องเอกได้เข้าเรียนที่คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย น้องเอกมีผลการเรียนดีเยี่ยมมาตลอด เป็นที่ฟังของเพื่อนๆ ทั้งด้านการเรียนและกิจกรรมต่างๆ และเป็นนักกีฬารักบี้ของมหาวิทยาลัยอีกด้วย

แต่แล้ว...น้องเอกเริ่มมีอาการเจ็บที่แขน คุณแม่ของน้องเอกคิดว่าเกิดจากการเล่นกีฬา แต่อาการเจ็บก็ไม่หายไปสักที น้องเอกจึงต้องเข้ารับการรักษา คุณหมอได้

นำชิ้นเนื้อไปตรวจทดสอบ พบว่าน้องเอกเป็นมะเร็งที่กล้ามเนื้อ ซึ่งเป็นโรคที่มักพบในวัยรุ่น
โอกาสรักษามีทางเดียว คือต้องตัดแขนขาทิ้ง!!!

ในคราแรกน้องเอกไม่ยอมตัดแขน เพราะคิดว่าเป็นลูกผู้ชาย น้องเอกจะลองสู้กับ
มะเร็งด้วยตนเอง แม้ตายก็ยอม แต่ไม่ยอมตัดแขน เพราะไม่อยากเป็นคนพิการ

คุณแม่ของน้องเอกเศร้ามาก น้องเอกจึงถามคุณแม่ว่า ถ้าน้องเอกตาย คุณแม่
จะทำยังไง

คุณแม่ตอบว่า คุณแม่ก็คงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้

น้องเอกได้ยินเช่นนั้น จึงบอกว่า

“...ถ้าอย่างนั้น น้องเอกจะยอมตัดแขน ไม่ใช่เพราะรักษาชีวิตตัวเอง แต่
เพื่อรักษาชีวิตคุณแม่ ให้ตัวเองมีชีวิตอยู่แม้จะลำบาก ยังจะดีเสียกว่าต้องให้คุณแม่
เป็นห่วง เศร้าใจ ตรอมใจ...”

เมื่อตัดสินใจเช่นนั้น ก่อนเข้ารับการผ่าตัด น้องเอกจึงไปปฏิบัติธรรมที่วิเวกอาศรม
จ.ชลบุรี เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจ

หลังจากผ่าตัดแล้ว น้องเอกใช้ชีวิตอย่างลำบากกว่าเดิม ต้องหัดเขียนหนังสือด้วย
มือซ้าย ทำการทดลองในห้องแล็บด้วยมือข้างเดียว ไปที่ไหนๆก็มีคนมอง แต่น้องเอก
ก็ใช้ธรรมะเข้าช่วย น้องเอกบอกว่า น้องเอกดูความอาย ความโกรธที่เกิดขึ้นบ่อยๆ
จนน้องเอกเข้าใจและปล่อยวางลงได้ น้องเอกจึงไม่รู้สึกว่าตนเองเป็นคนพิการ
แม้จะมีแขนข้างเดียว น้องเอกก็ยังคงเรียนหนังสือเก่งเหมือนเดิม น้องเอกได้รับเลือก
ให้เป็นหัวหน้าชั้นปีในภาควิชา เป็นที่ฟังที่ไว้วางใจของเพื่อนๆ และอาจารย์ และยัง
คงปฏิบัติธรรมต่อเนื่อง ทั้งในชีวิตประจำวันและตามวัดหรือสถานปฏิบัติธรรมต่างๆ
จากเหตุการณ์ต่างๆนี้ น้องเอกจึงได้รับเชิญให้เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องวัยรุ่นกับการ
ปฏิบัติธรรม เพราะเห็นได้ชัดว่า น้องเอกได้นำธรรมะมาจัดการกับความทุกข์ที่เกิดขึ้น
ทั้งทางกาย และทางใจ

แม้ว่าจะมีข้อเสียเปรียบทางด้านร่างกายแต่น้องเอกก็สามารถเรียนจบด้วยคะแนนในระดับเกียรตินิยมอันดับสอง และได้เข้าเรียนต่อปริญญาโทในสาขาชีวเคมีที่สถาบันการศึกษาเดิม ด้วยความดีดังกล่าวมานี้ น้องเอกจึงได้รับคัดเลือก จากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ให้เป็นเยาวชนดีเด่นแห่งชาติ สาขาคุณธรรม จริยธรรม ประจำปี พ.ศ. 2546 ซึ่งนำความปลาบปลื้มมาให้กับครอบครัวและเพื่อนฝูงอย่างมาก

ปีต่อมาสุขภาพของน้องเอกอ่อนแอลง จึงต้องเข้ารับการตรวจรักษาอีกครั้งในเดือนมิถุนายน ปีเดียวกันนั้น และได้พบว่ามะเร็งได้ลุกลามไปที่ปอด น้องเอกจึงต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาล จนอาการทรุดลงเรื่อยๆ น้องเอกจึงพยายามเจริญสติเท่าที่จะทำได้

เดือนสิงหาคม เป็นช่วงเวลาที่น้องเอกต้องพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลตลอด แต่ก็ได้อาศัยธรรมโอสถช่วยรักษาพยาบาลด้วยอีกทาง โดยมีญาติมิตรลัดเวียนกันมาเยี่ยมเยียน มานั่งอ่านหนังสือธรรมะ นั่งอ่านบทสวดมนต์ให้น้องเอกฟัง และนั่งสมาธิเป็นเพื่อนน้องเอก วันละหลายชั่วโมง ในตอนนั้นน้องเอกพูดจาลำบาก เพราะใส่เครื่องช่วยหายใจ และมีความเจ็บปวดทรมาน แต่ก็ได้ต่อสู้กับเวทนา ด้วยการรู้เวทนาแบบเบาๆ และเจริญเมตตาภาวนาเป็นพิเศษ ตามคำแนะนำของพระวิปัสสนาจารย์ของน้องเอก คือ พระอาจารย์สว่าง ดิग्ขวีโร

ในวันที่ 12 สิงหาคม ซึ่งเป็นวันแม่แห่งชาติ น้องเอกขอให้คุณพ่อซื้อพวงมาลัยมาให้เพื่อนำมากราบคุณแม่ คั้นนั้นน้องเอกเปิดใจคุยกับคุณพ่อคุณแม่คุณยาย และบอกว่าน้องเอกรู้ทางไปแล้ว คุณพ่อคุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงน้องเอก ตั้งแต่คั้นวันแม่ตัวเอง น้องเอกก็เจริญภาวนาจนเตียงผู้ป่วยตลอดเวลา โดยไม่มีใครรบกวน และได้จากไปอย่างสงบในเช้าวันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2547

น้องเอก เป็นบุคคลที่น่าชื่นชมสรรเสริญ ในความดีที่กระทำเป็นประจำยามมีชีวิตอยู่ ในความกตัญญูทศเวทที่มีต่อบุพการี ในความมีน้ำใจแก่คนรอบตัว ในความกล้าหาญต่อสู้กับมะเร็งและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาท มีความเพียรในการทำกุศลกรรมสม่ำเสมอ มีมรณานุสติ และเตรียมพร้อมเผชิญหน้ากับความตายด้วยธรรมะและพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง

เรื่องของน้องเอก จึงถือได้ว่าตรงกับพระพุทธรูปปางที่ว่า “ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ”
ซึ่งอยู่ในพระสูตรที่ชื่อ **ภักเทกรัตตสูตร** ความว่า

บุคคลไม่ควรคำนึงถึงสิ่งที่ล่วงแล้ว ไม่ควรมุ่งหวังสิ่งที่ยังไม่มาถึง
สิ่งใดล่วงไปแล้ว สิ่งนั้นก็เป็นอันละไปแล้ว
และสิ่งที่ยังไม่มาถึงก็เป็นอันยังไม่ถึง
ก็บุคคลใดเห็นแจ้งธรรมปัจจุบันไม่ถ่วงง่อน ไม่คลอนแคลนในธรรมนั้นๆ ได้
บุคคลนั้นพึงเจริญธรรมนั้นๆ ให้อบรมประณีต
พึงทำความเพียรเสียในวันนี้แหละ
ใครเล่าจะรู้ความตายในวันพรุ่ง
เพราะว่าความผัดเพี้ยนกับมัจจุราชผู้มีเสนาใหญ่นั้น ย่อมไม่มีแก่เราทั้งหลาย
พระมุนีผู้สงบยอมเรียกบุคคลผู้มีปรกติอยู่อย่างนี้
มีความเพียร ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันและกลางคืน นั้นแลว่า
ผู้มีราตรีหนึ่งเจริญ ฯ

จาก **ภักเทกรัตตสูตร**
(URL จาก 84000.org)

หมายเหตุ: ขอบพระคุณคุณแม่ของน้องเอก ผู้ให้ข้อมูลในการเขียนและอนุญาตให้นำเรื่องราวที่มีคุณค่ามาเล่าสู่กันฟังเป็นธรรมทาน

สารบัญ ←

ทำไมถึงไม่มีลูก?

โดย หมอพัต

รูปจาก www.goobybaby.com

โดย หมอพุดน้ำบุศย์

นับเกือบสิบปีของการทำงานเป็นสูตินรีแพทย์ ได้เห็นการเกิดการตายมากไม่น้อยแรก ๆ ก็ไม่ได้สนใจเพราะทำงานดูแลคนไข้ไปตามความรับผิดชอบที่พึงกระทำ แต่พอมาทำงานเฉพาะทางในสาขาเวชศาสตร์การเจริญพันธุ์ (มีบุตรยาก) หลายปีผ่านไป เริ่มมองเห็นความเป็นจริงหลาย ๆ อย่างที่ได้เรียนรู้จากคนไข้ บางครั้งในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ออกตรวจคนไข้ อาจจะพบคนไข้ที่มาพบเราด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คน

หนึ่งถามหว่าแต่งงานตั้งนานแล้วทำไมถึงยังไม่ท้องสักที พยายามมานานแล้ว อีกไม่กี่นาทีต่อมาคนใช้อีกคนกลับมาว่าจะทำยังไงดีตอนนี้ท้องอยู่ แต่ยังไม่พร้อมจะมีภาระ ความคิดแวบแรกที่แทรกเข้ามาก็คือ... ทำให้โลกเราถึงไม่มีความพอดีเอาเสียเลย คนที่อยากมีลูกใจจะขาดกลับไม่ได้สมตั้งใจเสียที แต่คนที่ไม่อยากมีลูก ยิ่งพวกที่มีความสัมพันธ์แบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ หรือไม่มีความพร้อม กลับได้ลาภ (แบบไม่พึงปรารถนา) เป็นสัตว์สองเท้าอยู่เสมอ

ปัญหาเรื่องการมีบุตรยาก เป็นปัญหาที่พบได้ไม่น้อยในสังคมปัจจุบัน ตามสถิติแล้วพบว่าคู่สมรสที่อยู่ด้วยกันตามปกติ (ไม่ใช่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำงานหรืออยู่อาศัยคนละที่ เจอกันนาน ๆ ครั้ง) จะตั้งครรรภ์ได้เองโดยธรรมชาติภายใน 1 ปีราวร้อยละ 85 และภายใน 2 ปีจะมีโอกาสในการตั้งครรรภ์สูงขึ้นถึงร้อยละ 90 ในทางการแพทย์จะถือว่าคู่สมรสมีบุตรยากก็ต่อเมื่อคู่สมรสที่แต่งงานอยู่ด้วยกันนาน 1 ปีแล้วยังไม่มีการตั้งครรรภ์เกิดขึ้น โดยที่ไม่ได้ใช้วิธีการคุมกำเนิดใด ๆ หรือถ้าคุมกำเนิดด้วยวิธีใดก็ตามต้องหยุดวิธีการคุมกำเนิดนั้นนานอย่างน้อย 1 ปีแล้วก็ยังไม่ตั้งครรรภ์

รูปจาก www.goobybaby.com โดย หมอพุดน้ำบุศย์

ถ้าจะถามถึงสาเหตุของการไม่มีบุตรนั้น ในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ก็จะตอบว่ามีสาเหตุความเป็นไปได้อยู่หลายประการ ดังนี้

1. สาเหตุจากฝ่ายชาย พบได้ประมาณร้อยละ 40 เช่น ความผิดปกติของการสร้างอสุจิ มีการอุดตันของทางเดินน้ำอสุจิ มีโรคประจำตัว เช่น โรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง
2. สาเหตุจากฝ่ายหญิง พบได้ประมาณร้อยละ 40 เช่น ไม่มีการตกไข่ ท่อนำไข่อุดตัน มีความผิดปกติของตัวมดลูก มีเยื่ออุโพรงมดลูกเจริญผิดที่ ซึ่งมักจะทำให้เกิดอาการปวดท้องประจำเดือนอย่างมาก
3. ไม่ทราบสาเหตุ พบได้ประมาณร้อยละ 10-20

คำแนะนำเบื้องต้นสำหรับคู่สมรสที่ต้องการมีบุตร (หลังจากได้คิดใคร่ครวญเป็นอย่างดีแล้วว่าอยากมีบุตรจริง ๆ) ก็คือ ควรจองมือกันไปพบแพทย์เพื่อตรวจหาสาเหตุ และจะได้วางแผนการรักษาได้อย่างเหมาะสม สิ่งสำคัญอีกประการที่ไม่ควรละเลยคือ ทั้งสามีและภรรยาควรร่วมกันทำบุญทำทานและรักษาศีลห้าอย่างสม่ำเสมอ เพราะอาจจะเป็นกุศโลบายที่แยบยลวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการตั้งครรภ์ได้สมความปรารถนา นอกเหนือไปจากการรักษาด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ทางการแพทย์

สารบัญ ←

Monsters, Inc. วายร้ายตัวน้อย

โดย ชลนิล

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กดีคนหนึ่ง ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ถึงเวลาอนอนไม่ยอมนอน ห่วงแต่เล่น ดูทีวี ตอนเช้าเลยงอแงไม่ยอมตื่นไปโรงเรียน

ระวังนะ! พอตกลงกลางคืน จะมีสัตว์ประหลาดน่าเกลียดน่ากลัว ออกจากตู้เสื้อผ้า มาหลอกเด็กคนนั้น

เพราะฉะนั้น...หนูรีบเข้านอนซะนะจ๊ะ...

นี่อาจเป็นนิทานก่อนนอนที่โบราณไปซะแล้ว ถ้าให้ทันสมัยอีกนิด ต้องเล่าว่า...

เมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง ในเมืองสัตว์ประหลาดได้เกิดเหตุการณ์ปั่นป่วนขึ้น มีมนุษย์เด็กคนหนึ่งพลัดหลงเข้ามา ทำให้เหล่าสัตว์ประหลาดทั้งหลายเกิดความหวาดกลัว ก่อโกลาหลกันยกใหญ่

เพราะตอนนั้น ใคร ๆ ก็คิดว่ามนุษย์เด็กเป็นภัยร้ายแรง ถ้าใครโดนเข้าจะเหมือนติดโรคร้ายไม่มีทางรักษา

แต่เมืองสัตว์ประหลาดจำเป็นต้องใช้เสียงหวีดร้องจากความหวาดกลัวของมนุษย์เด็ก มาเป็นพลังงานขับเคลื่อน จึงส่งกลุ่มสัตว์ประหลาดใจกล้า มากฝีมือ ออกไปหลอกหลอนเด็ก (ทั้งที่ตัวเองก็กลัวแทบตาย) เพื่อให้ได้เสียงหวีดร้องกลับมา

เจมส์ พี ซัลลิแวน สัตว์ประหลาดสุดยอดนักหลอกมนุษย์เด็ก กลับทำงานพลาด พามนุษย์เด็กเข้าเมืองโดยไม่รู้ตัว ทำให้ประชากรสัตว์ประหลาดแตกตื่น หวาดกลัว ทุกหัวระแหง ก่อนที่เขาและ มนุษย์เด็กจะสอนให้เหล่าสัตว์ประหลาดรู้ว่า...

เสียงหวีดร้องด้วยความหวาดกลัว อาจสร้างพลังงานขับเคลื่อนเมืองก็จริง แต่เสียงหัวเราะจากใจที่เบิกบาน เป็นสุข กลับให้พลังงานที่สะอาด บริสุทธิ์มากกว่านั้บร้อย ๆ เท่า

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...(ตั้งใจฟังนะ)

อย่ามองอะไรแค่ภายนอก สัตว์ประหลาดที่หน้าตาน่ากลัว อาจมีจิตใจดีงามอ่อนโยน (ก็ได้)

อย่าเชื่ออะไรเพียงเขาเล่าตาม ๆ กันมา...

มนุษย์เด็กที่ชาวสัตว์ประหลาดกลัวกันนักหนา กลับไม่มีพิษภัยอะไร (ยกเว้นตอนแหกปากร้องกรี๊ด ๆ)

หากกล้าเข้าไปทำความรู้จักจริง ๆ อาจเจอสิ่งที่มีคุณค่ายิ่งใหญ่...รอยยิ้มและเสียงหัวเราะอันปราศจากมายา ที่สร้างพลังงานขับเคลื่อนบริสุทธิ์ ให้กำลังมหาศาลแก่โลกสัตว์ประหลาด

...แล้วนิทานเรื่องนี้ยังสอนอะไรอีกบ้างน้า...

ขณะที่ซัลลิแวนได้มองเห็นหน้าตัวเองในจอวิดีโอ ตอนกำลังสละขี้เย็บหลอกมนุษย์เด็ก ทำให้เขารู้จักตนเองอีกด้านที่ไม่เคยรู้มาก่อน...ไม่แน่นอน...เขาอาจนึกกลัวตัวเองขึ้นมาเป็นครั้งแรกในชีวิตก็ได้

...ไม่รู้เหมือนกันว่า จะมีสัตว์ประหลาดอีกกี่ตน ที่มีโอกาสได้มองเห็นตัวเองเช่นเดียวกับซัลลิแวน...

นอกจากซัลลิแวนจะได้เห็นตัวเอง เขายังได้รู้อีกว่า...สิ่งที่น่ากลัวจริง ๆ คือความหลงคิดผิด เข้าใจผิด และยังนำความคิดผิด เข้าใจผิดเหล่านั้น มาเผยแพร่ให้ชาวเมืองหลงเชื่อตามด้วย

ความน่ากลัวของเจ้าวายร้ายมนุษย์เด็กตอนแหกปากร้องกรี๊ด ๆ เอาแต่ใจ อาจชวนให้ใคร ๆ วิ่งหนี ไม่อยากอยู่ใกล้ แต่ถ้าเราเข้าไป “รู้” มันจริง ๆ จะเห็นว่า...

ไม่มีมนุษย์เด็กคนไหนร้องกรี๊ด ๆ ได้ตลอดเวลา...เหนื่อยเมื่อไหร่ก็เงียบ มีนมกิน ก็หยุด พอง่วงก็หลับ

ทำตัวเป็นแค่ “ผู้ดู” สิ...แล้วจะเห็นทั้งยามเจ้าวายร้ายตัวน้อยกรี๊ดร้อง ตี้อรัน เล่นสนุก นิ่งเงียบ และยามที่เขายิ้มแย้ม หัวเราะเอิ๊กอ๊ากแจ่มใส

ไม่นาน...วายร้ายตัวน้อยนั้นก็เติบโต และจากไป...โดยที่เราไม่ต้องเอ่ยปากไล่ สักคำ

นิทานจบแล้ว...รีบเข้านอนแต่หัวค่ำนะ ถ้าพรุ่งนี้เจอแจ่มใส อย่าลืมไปโรงเรียนล่ะก็...

สารบัญ ←

ความรัก...ความคิด...ความจริง

โดย ไอหมอก

“เฮ้อ..เปิดเพลงได้เชือดเฉือนสะท้อนหัวใจเสียจริงๆ...ใจอันบอบช้ำของเรา” ..ฉันนอนเหยียดกายสงบนิ่งอยู่บนเตียงพลาจพิมพ์กำกับตัวเองเบาๆ ขณะฟังวิทยุคลื่นโปรด แวตาทมองเศร้า น้ำตาที่ไหลรินทั้งคราบเป็นทางยาวจากปลายตา ดุจจะบอกเป็นนัยว่า ความรู้สึกของฉันก็กำลังดำดิ่งลงสู่เบื้องล่างเช่นกัน ไม่ได้ต่างอะไรกันเลย...1 สัปดาห์แล้วสินะ ที่ฉันต้องสูญเสียเขาไป ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะมีคนอื่น และทิ้งฉันไปได้ลงคอ แม้กายจะนอนนิ่ง แต่ภายในใจนั้นดูเหมือนจะไม่นิ่งตามเลยแม้แต่น้อย ยังคงวนเวียนคิดถึงเขา ดูเหมือนว่าจะคิดถึงเขาอยู่ตลอดเวลาและไม่อาจหยุดคิดได้เสียด้วยสิ...นี่แหละสิ่งที่เขาบอกว่า “จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ปลุกฉันให้ตื่นขึ้นจากความคิดโดยฉับพลัน เพลงจบไปเมื่อไหร่กันนี้?? ไม่รู้ตัวเลย

คู่สายปลายทางไม่รีรอกล่าวทักทายที่เมื่อฉันรับสาย

“ทำไรอยู่จ๊ะ พรธมล...” คนทั่วไปคงขำๆหากได้ยิน เพราะเรามักเรียกชื่อจริงกันเสมอๆ วิชาดาเพื่อนรักของฉันนั่นเอง

“เปล่าหรือก ก็รอเธอแหละจ๊ะ ถึงแล้วหรือ เดียวฉันจะรีบออกไปนะ”

“จ๋าๆ ถึงแล้วๆ แต่ก่อนวางสายขอเดาก่อนนะว่า...เมื่อกี้เธอกำลังนอนน้ำตาคลอ ประหนึ่งว่าเป็นนางเอกมิวสิควิดีโอเพลงเศร้าอยู่ใช่ไหมล่ะ... ไม่ต้องตอบๆ มั่นใจว่าถูกโอเคๆ รีบมานะเพราะเราอยู่ได้ไม่นานจ๋า มีนัดไปทำบุญกับพี่อติยาต่อ”

“อ่ะนะ แม่คนใจบุญ นอกจากเป็นแม่พระแล้วยังเป็นแม่ मदดูถูกแก้วอีก รู้ไปหมดโอเคๆ แล้วเจอกันจ๊ะ 10 นาทีไม่เกินนั้น” แม้จะอยู่ในอารมณ์เศร้าฉันก็อดยิ้มไม่ได้

กับเพื่อนที่รู้จักคนนี้ ฉันหวังว่าเพื่อนรักของฉันคงจะทำให้ฉันสบายใจขึ้นได้บ้างเหมือน
เช่นทุกครั้งที่ผ่านมา

ระหว่างที่พักของฉันถึงจุดนัดพบซึ่งเป็นห้างใหญ่ใจกลางเมือง ฉันใช้เวลาแค่เพียง
เล็กน้อยก็สามารถไปถึงที่หมายได้ แต่แม้เวลาจะเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม ก็ไม่อาจหยุด
ฉันให้พักจากการคิดถึงเขาคอนนั้นไปได้ ภาพคู่รักคู่แล้วคู่เล่าที่ผ่านสายตาของฉัน ยิ่ง
เหมือนจะตอกย้ำความเศร้าของฉันให้ทวีคูณขึ้นไปอีก ใครกันหนอที่บอกว่า เวลาอหก
ให้ออกมาเปิดหูเปิดตาแล้วจะดีขึ้น ฉันคนหนึ่งแหละที่ขอคำนี้สุดแรงเลย

หลังจากพบกันและทักทายตามประสาเพื่อนสนิทพอสมควร บทสนทนาหลักก็
ได้เริ่มขึ้น

“ยังไม่ดีขึ้นเลยอะ ดูหน้าเราก็ดูซีไหม เมื่อกี้อย่างที่เธอเดาแหละ แต่ผิดไปนิดหนึ่ง
คือหน้าตาไม่ได้แค่นั้นแต่มันไหลไปแล้ว เอะๆ” ฉันเป็นผู้เริ่มบทสนทนา

“อืมจ้า...ไม่อ้อมไม่ค้อมนะ ฉันอยากจะทำอะไรที่มีประโยชน์มากกว่าแค่รับ
ฟัง...เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาแหละ...โอเคนะ มีอย่างหนึ่งที่อยู่อยากจะถาม... 1 อาทิตย์
แล้วซีไหม แปลกใจบ้างไหมว่า ทำไมถึงยังไม่หายอีก” วิภาดากล่าวด้วยน้ำเสียงจะฉวน
แต่นุ่มนวล

“ก็ฉันรักเขามากไง อานุกาพแห่งรักนะสิ ฉันเป็นคนศรัทธาในรักเธอก็รู้อยู่แล้วนี่...
รักที่ฉันเฝ้าทะนุถนอม แต่เขากลับทำร้ายฉันได้ลงคอ” ฉันกล่าวด้วยน้ำเสียงสลดหดหู่

“เธอลองคิดดูดีๆนะ ถ้าจะบอกว่าเขาเป็นคนทำร้ายเธอ เขาได้ทำไปแล้วเมื่อ 7 วัน
ที่ผ่านมา ครั้งเดียวเองนะ...แต่หลังจากนั้นเธอต่างหากที่เป็นฝ่ายทำร้ายตัวเอง ทำร้าย
ด้วยความคิดของเธอเอง ถูกทิ้งครั้งเดียวเลยเหมือนโดนมาซะเป็นร้อยเป็นพันครั้งใน
อาทิตย์เดียวเลย ฟังเพลงเศร้าๆแล้วก็มาคิด แล้วก็ร้องไห้ ตกลงร้องไห้เพราะเขาทิ้ง
เราไป หรือเพราะฟังเพลงแล้วไปคิดถึงเขากันนะ..” วิภาดากล่าว

“ก็จริงของเธอแหละ แต่ฉันไม่อยากจะเรื่องมันเป็นแบบนี้ ไม่อยากให้มันจบ
ลงแบบนี้ ฉันมาก่อนคนๆนั้น เขาเป็นของฉันอยู่ก่อน ฉันไม่อยากจะให้มีใครมาแย่งเราไป
ฉันอยากอยู่กับเขาตลอดไปจริงๆนะ ฉันคิดว่าเราจะต้องอยู่ด้วยกันตลอดไป ฉันไม่

อยากให้เขาจากฉันไปเลย ฉันยังทำใจไม่ได้เลยจริงๆ ที่เขาจากฉันไป” อารมณ์ฉันเริ่มชุ่มฉ่ำเมื่อมีการกล่าวพาดพิงถึงบุคคลที่สาม

“อืมๆฉันเข้าใจเธอนะ...แต่ขอบอกความจริงเธออย่างหนึ่ง จริงๆฉันได้บอกเธออยู่บ่อยๆ แต่เธอก็มักหลงลืมไป ทุกสิ่งไม่เที่ยงหรือกนะจะ มันเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุและปัจจัย และมันก็ไม่ใช่ของเรา เราจึงควบคุมมันไม่ได้ สั่งให้มันเป็นอย่างนั้น สั่งให้มันเป็นอย่างนี้ก็ได้ เขาเองก็ไม่ใช่ของเธอหรือ เธอเลยสั่งเขาให้อยู่กับเธอ ตามที่เธอต้องการไม่ได้ และจริงๆถึงจะได้อยู่ด้วยกันนะ วันหนึ่งก็ต้องจากกันอยู่ดี ไม่มีทางอยู่กันไปได้ตลอดกาลหรือ... นี่คือการธรรมดา...และเธอรู้ไหมที่เธอเป็นทุกซ์อยู่ที่นี่ เพราะอะไร...เฉลย...เพราะว่าเธอกำลังฝันธรรมดาอยู่ ลองกลับไปนึกถึงคำพูดของเธอ เมื่อกี้คุณะว่ามีคำว่า “อยาก” และ “ไม่อยาก” อยู่มากมายแค่ไหน คำเหล่านี้แหละมันบังคับบอกว่าเรากำลังไม่ยอมรับกฎธรรมดาในข้อนี้อยู่ ที่เธอเป็นทุกซ์ก็เพราะอยากและไม่อยากนี้แหละจะ ไม่ใช่เพราะอย่างอื่นเลย เธออาจรู้สึกว่าเป็นทุกซ์เพราะหวังแล้ว ไม่สมหวัง แต่ถ้ามองลงไปจริงๆนะ มันทุกซ์ตั้งแต่เธอหวังแล้วละ”

“อืมๆ เธอมาแนวนี้ฉันก็ไม่รู้จะพูดยังไงต่อเลย จริงๆจะว่าไปฉันได้ฟังเรื่องพวกนี้จากเธอ ก็บ่อยอยู่นะ อนิจจังๆ อะไรรึอะ แต่ทำไมคุณก็ยังทุกซ์อยู่ได้เรื่อยๆ ไม่เห็นเหมือนเธอเลย” ฉันจมนมต่อคำกล่าวของเพื่อนรักเช่นเคย

“ไม่แปลกหรือกนะ เพราะจริงๆที่เราคุยกันถึงกฎธรรมดานี้ละ แน่นอนว่า มันเป็นกฎธรรมดาที่เป็นจริง แต่ถึงเธอจะยอมรับได้ว่าเขาไม่ใช่ของเธอ และเห็นสิ่งต่างๆรอบๆตัวเธอเป็นไปตามกฎนี้ แต่มันก็ยังคงเป็นเรื่องนอกตัว การที่เราเห็นธรรมชาติของสิ่งภายนอก...ฉันหมายถึงภายนอกตัวเรา...มันทำให้เราปล่อยวางได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้นแหละจะ ถ้าจะปล่อยวางได้จริงๆแล้วละก็ ต้องรู้ความจริงข้อหนึ่งก่อนว่า ภายกับใจเรานี้ ก็อยู่ภายใต้กฎนี้ด้วยเช่นกัน มันเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุปัจจัยเหมือนกันนะ ไม่อาจทนอยู่ในสภาพใดสภาพหนึ่งได้ และก็เป็นสิ่งที่บังคับไม่ได้ สั่งให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ก็ได้เช่นกัน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราเหมือนกัน เธออาจลองสังเกตได้ง่ายๆว่า ถ้าหากเธอสั่งให้ใจเธอหยุดคิดถึงเขาได้ เธอก็คงไม่ต้องมาพบมาคุยและมาระบายกับฉันวันนี้หรือ แต่นี่เธอสั่งให้ใจที่เธอคิดว่าเป็นของเธอหยุดไม่ได้ เพราะจริงๆมันไม่ใช่ของเธอไงละ”

“ดูสิที่ข้างข้าง ฉันยังคงอีกไกล” แม้จะรู้สึกว่ายาวไกลแต่ฉันก็รู้สึกแปลกใจอยู่ไม่น้อยที่จริงๆ แล้วมันดูเป็นเรื่องในตัวเราเองโดยแท้ แต่ดูเหมือนเราไม่เคยได้สนใจมันเลย

เสียงโทรศัพท์ของวิภาดาดังขึ้น การสนทนาของเราจึงต้องสิ้นสุดลง

“ฉันต้องไปแล้วนะ โทษทีๆ คุยกันได้แป๊บเดียว...แต่ก่อนไปฝากเกมส์อันหนึ่งไว้ให้เล่นนะ รับรองสนุกและมีประโยชน์กว่าการนั่งๆนอนๆทำมิมิสิตีวิดีโอของเธออีก” วิภาดาพูดพลางส่งยิ้มให้เพื่อนรัก

“อะนะ เอาสิ แต่ไม่รู้จะมีอารมณ์เล่นไหมนะ จิตใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเลยเหอะๆ” ขณะที่ฉันตอบ ใจก็แว็บไปคิดถึงเขาขึ้นมาทันที

“ยิ่งควรเล่นเลยละจ๊ะ ฉันรู้ว่าเดี๋ยวพอเราแยกกันไปเธอก็ต้องไปวนๆเวียนๆคิดเรื่องเดิมๆอีก ไม่แน่วันนี้ก็อาจคิดไปแล้วก็เป็นได้ เอาละ เกมส์ก็คือว่าเมื่อไหร่ขณะที่เธอเผลอไปคิดถึงเขา ให้รู้ตัวขึ้นมาว่าเผลอไปคิดแล้วนะ ไม่ได้ห้ามไม่ให้คิดนะจ๊ะ ไม่ได้ให้ฝืนธรรมชาติอะไรหรอก แค่ว่าพอเผลอไปคิดแล้วให้ตามรู้ไปเท่านั้นเอง ตามรู้ไปว่าเผลอไปคิดแล้วนะ ตามรู้ตามดูไปเรื่อยๆ แค่นี้แหละเกมส์เรา ฉันเองก็เล่นอยู่ทุกวันจ๊ะ และจะบอกอะไรให้อีกอย่าง อย่างสุดท้ายแล้วละ ความจริงเบื้องหลังเกมส์นี้ก็คือ เมื่อเรารู้เรื่องที่เราคิด เราจะไม่รู้ตัวว่ากำลังคิดอยู่ แต่เมื่อใดก็ตามที่เรารู้ตัวว่ากำลังคิดอยู่ เราจะไม่รู้เรื่องที่เราคิด ถ้าเธอเล่นเกมสนี้ละ เธอจะไม่คิดถึงเขาตลอดเวลาอย่างที่เธอพูดมานั่นนอน แค่ลองเปลี่ยนจากคิดถึงเขา มาเป็นรู้ว่ากำลังคิดถึงเขาอยู่ แค่นี้เองแล้วเธอจะมีความสุขมากขึ้นจ๊ะ อย่าลืมนะ ไปละจ๊ะ”

“จ๊า...ขอบใจมากนะ” ฉันกล่าวพลางรำล้าจากเพื่อนรัก

เพียงไม่กี่ก้าวที่เดินแยกออกมาจากเพื่อนรัก ภาพคู่รักที่ผ่านไปผ่านมาก็ทำให้ฉันหวนคิดถึงเขาอีกได้ไม่ยากเลย ฉันวนเวียนอยู่กับความคิดเรื่องเดิมๆอีกครั้ง....คิด คิด คิด...

จู่ๆ...เสียงเพื่อนฉันก้องเตือนขึ้นมา จริงสิ เกมส์!!..

ฉบับพันฉันทน์ก็เหมือนถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ฉันรู้ตัวว่ากำลังคิดอยู่ และก็เป็นอย่างที่จริงที่ว่าช่วงเวลานั้นฉันสามารถหยุดคิดถึงเขาได้ ...ฉันหยุดคิดถึงเขาได้จริงๆหรอนี้ ไม่อยากเชื่อเลย...

การเดินทางกลับตลอดเส้นทางสายเดิม มีมุมมองบางอย่างที่แทรกเข้ามา มุมมองใหม่ๆที่ต่างออกไปที่ฉันไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน เป็นมุมมองที่ทำให้ฉันรู้สึกได้ว่าฉันได้หันมามองดูตัวเอง... ตัวเองที่กำลังคิด และฉันก็ได้หลุดออกมาจากโลกแห่งความคิดในขณะที่ฉันรู้สึกเหมือนตื่นขึ้นมา ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่า จริงๆที่ฉันเป็นทุกข์เพราะฉันรู้ไม่ทัน เมื่อฉันหลงไปคิดถึงเขาแล้วฉันไม่รู้ตัว ความคิดจึงครอบงำและทำร้ายฉัน...ความคิดต่างหากที่ทำร้ายฉัน ไม่ใช่เขาหรือคนที่ทำร้ายฉัน นี่คือความจริง...

ฉันคิดในใจขณะก้าวเข้ามาในที่พักและแอบมีรอยยิ้มเล็กๆที่มุมปาก ฉันจะต้องลงมือจดบันทึกประจำวัน ฉันต้องบันทึกว่าวันนี้ฉันได้เกมส์ใหม่มาจากเพื่อนรักและมันสามารถช่วยฉันได้มากเลยทีเดียว...

...โอ้ เผลอไปคิดอีกแล้วหรอนี้...

...ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าผู้ที่กำลังอ่านบันทึกหน้านี้ของฉันอยู่แล้วก็คิดตาม จะรู้ตัวกันบ้างไหมนะว่า กำลังอ่านและคิดตามอยู่!!!

สารบัญ ←

วัดสุทัศนเทพวราราม โดย mink

“เป็นวัดที่เข้าไปในโบสถ์ (พระอุโบสถ) แล้วใจสงบที่สุด”

นี่เป็นความเห็นของคนหลายคนที่เคยไปวัดสุทัศนเทพวราราม
เนื่องจากภายในพระอุโบสถของวัดสุทัศน์มี พระพุทธตรีโลกเชษฐ เป็นพระประธาน
และมีพระอสีติมหาสาวกจำนวน ๘๐ องค์
นั่งพนมมือเหมือนกำลังฟังพระบรมโอวาทจากพระพุทธองค์

และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เราชอบไปวัดสุทัศน์ฯ
ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้มองข้ามวัดใกล้ตัวแบบนี้มาตลอด
เพราะสามารถเข้าไปนั่งสมาธิภายในพระอุโบสถแล้วใจสงบมากๆ

วัดสุทัศน์ฯเป็นพระอารามหลวงชั้นเอก ชนิดราชวรมหาวิหาร
ซึ่งชื่อของวัดสุทัศน์ฯหมายถึง สุทัศน์สนนครบนเขาพระสุเมรุ
ศูนย์กลางของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์อันเป็นที่ประทับของพระอินทร์

แต่ชาวบ้านจะเรียกว่า “วัดพระโต” หรือ “วัดพระใหญ่”
เนื่องจากว่าในพระวิหารหลวงนั้นเป็นที่ประดิษฐาน
ของพระพุทธรูปหล่อสำริดที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย
มีพระนามว่า พระศรีศากยมุนี

ดูจากภายนอกแล้วจะไม่มีทางทราบเลยว่า
ภายในวัดนั้นจะหนาแน่นไปด้วยประชาชนที่มาไหว้พระ ทำบุญ

และในวันพระก็ยังมีการเทศน์ให้ฟังด้วย ซึ่งผู้คนที่ล้นหลามมาก
ถ้าหากใครต้องการความสงบก็แนะนำให้ไปวันธรรมดาจะดีกว่า

นอกจากนี้พระอุโบสถของวัดสุทัศน์ก็ยังมีความยาวถึง 72.25 เมตร
นับเป็นพระอุโบสถที่ยาวที่สุดในประเทศไทย

รอบๆพระอุโบสถนั้นเป็นระเบียงใหญ่
และบนเฉลียงทางเดินก็มีพระพุทธรูปประดิษฐานอยู่

วัดสุทัศน์อยู่ตรงข้ามศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร ติดกับเสาชิงช้า ไม่ไกลเลย และนับเป็นหนึ่งในเก้าวัดบนเกาะรัตนโกสินทร์ที่มีผู้คนนิยมมากกราบไหว้ด้วย

วัดสุทัศน์เทพวราราม

ถ.บำรุงเมือง แขวงราชบพิธร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

สารบัญ ←

วัฏฏะ 3 โดย สติมา

วัฏฏะ 3 อันได้แก่ กัมมวัฏฏ์ วิปากวัฏฏ์ และกิเลสวัฏฏ์

กัมมวัฏฏ์ ได้แก่กรรม การกระทำ ที่ทำให้เกิดวิปากวัฏฏ์ หรือวิปาก ผลของกรรม และทำให้เกิดกิเลสวัฏฏ์ คือ ทำให้เราเกิดกิเลส

วัฏฏะสามนี้เกิดวนเวียนอยู่ภายในจิตใจเรานี่เอง และเป็นสิ่งที่ออกมาทำให้ชีวิตเราวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏฏ์นี้ เราทำกรรม ก็ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น และผลของกรรมหรือที่เรียกว่าวิปาก ก็ส่งผลให้เราเกิดกิเลส เพราะความพอใจ ไม่พอใจในวิปากนั้นๆ อย่างไม่รู้ เพราะขาดสติสัมปชัญญะ เราจึงโดนกิเลสครอบงำ จนทำให้เราก่อกรรมขึ้นอีก ทางกาย วาจา ใจ วนเวียนเช่นนี้ จนไม่สามารถหลุดออกจากสังสารวัฏฏ์นี้ได้

ถ้าเราศึกษาศาสนา สิ่งแรกที่เราได้เรียนรู้ก็คือ กฎของกรรม นั่นคือ เราทำสิ่งใด เราย่อมได้รับผลของกรรมนั้น ที่เรียกว่า วิปาก ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม ผลย่อมออกมาเที่ยงธรรมเสมอ แม้ว่าบางอย่างที่เราไม่สามารถมองย้อนไปในอดีต หรือพูดง่ายๆ ว่าเราจำไม่ได้นั่นเอง เราก็จะไม่ทราบว่าได้ทำอะไรมาบ้าง ทำไมเราจึงได้รับผลเช่นนี้ แต่ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ ระลึกรู้ไปเรื่อยๆ เราจะเห็นได้ชัดเจนว่า การกระทำบางอย่างของเรานั้น เรายังทำอะไรซ้ำๆ อย่างเคยชิน เรายังคิดอะไรเหมือนๆ เดิม จนกลายเป็นทิวฏฐิที่ฝังแน่น ทำไปโดยอัตโนมัติก็ว่าได้ นั่นแหละ เป็นเพราะเราทำกรรมเช่นนั้นมาจนเคยชิน แต่ถ้าเรามาเจริญสติสัมปชัญญะ ระลึกรู้ภายในใจ เราจะเห็นการกระทำของตัวเองชัดเจนขึ้น

เมื่อเราทำกรรมดีแล้ว ผลออกมาดี เป็นวิปากดี เราก็พอใจ เมื่อเราทำกรรมชั่ว ผลก็ออกมา เป็นวิปากที่เลวร้าย เราก็จมอยู่ในความไม่พอใจ ทั้งสองทาง ก่อให้เกิดความพอใจ ไม่พอใจ เป็นอภิชมาและโทมนัส ก่อให้เราเกิดกิเลสครั้งต่อไปอีกอย่างสืบเนื่อง เพราะความรู้ไม่เท่าทัน เพราะความไม่มีสติสัมปชัญญะ รู้ทันความพอใจ ไม่พอใจ

นั่น เราจึงทำตามกิเลสต่อไปอีก เพราะขาดสติสัมปชัญญะ สังสารวัฏฏ์จึงวนเวียนอยู่
เช่นนี้ตลอดไป

แต่ปัญญานั้น ไม่ใช่สัญญาและสังขาร คือ ปัญญาในทางธรรมนั้น ไม่ใช่การจดจำ
ได้และเรียบเรียงได้ แต่ปัญญาคือการเกิดความรู้ขึ้นในฉัพพัตถ์ ชนิดที่เมื่อเห็นแล้ว
ไม่จำเป็นต้องเรียบเรียงเป็นคำพูดให้เข้าใจได้ แต่เจ้าตัวจะเข้าใจได้ทันที โดยไม่ต้อง
อาศัยมิติใดๆ แต่ถ้าต้องการจะสื่อให้ผู้อื่นทราบ เราต้องพยายามระลึกถึงสภาวะธรรม
นั้นๆ แล้ว นำมาจัดเป็นคำพูด เป็นสมมุติบัญญัติเพื่อความเข้าใจ ฉะนั้น ตอนปัญญา
เกิดนั้น มันไม่เป็นคำพูด เป็นแต่สภาวะรู้ขึ้นมาเฉยๆ ด้วยเหตุปัจจัยแห่งสมาธิ ความสงบ
ตั้งมั่นของจิต ที่เราระลึกรู้กายใจ อยู่อย่างธรรมดาๆ ในปัจจุบันเท่านั้น

ครูบาอาจารย์หรือผู้รู้บางท่าน ไม่ค่อยเทศน์หรือไม่ชอบอธิบายธรรม เพราะท่าน
เห็นถึงภาวะ (ที่ต้องปรุงแต่งขึ้นมาอีกให้เป็นคำพูด) และการเข้าใจของผู้คนโดยทั่ว
ไปที่ไม่ได้เห็นสภาวะนั้นๆ ด้วยตนเอง ย่อมจะต้องใช้สัญญาสังขาร ในการเข้าใจ รับรู้
และปรุงแต่งเอง ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ เพราะเราอาศัยขั้นห้า ตัวที่เป็นสัญญา
สังขาร ของตนเองเป็นผู้ตีความ ซึ่งสัญญาและสังขารในขั้นห้านี้ เป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้จริง
ครูบาอาจารย์ท่านจึงว่า สัทธรรมที่เกิดในปุถุชนล้วนเป็นสัทธรรมปฏิรูป คือ
ผิดเพี้ยนไปจากความจริงได้ ท่านพูดตรงๆ สอนเราตรงๆ แล้ว แต่เราอาจจะตีความผิด
เข้าใจผิดเพี้ยนไปได้ ต้องพึงระวังไว้

เราเองอยู่ในขั้นศึกษา และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน จึงต้องฟังหูไว้หู
และเงี่ยฟังผู้ที่ท่านถึงธรรมแล้ว ซึ่งเป็นผู้ที่เราควรสดับพระธรรมจากท่าน ข้อเขียน
และข้อความใดๆ ของสติมา เป็นบันทึกความเข้าใจของผู้หนึ่งที่กำลังศึกษา เป็นผู้เดินทาง
ไปเพื่อข้ามโอฆะนี้ เช่นพวกเราทั้งหลาย เพื่อให้เราไม่รู้สึกโดดเดี่ยวในสังคมโลกนี้
เรายังมีสังคมของผู้ที่ศึกษาปฏิบัติ ที่เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน และมีธรรมะของพระ
ผู้มีพระภาคเจ้าได้แสดงแล้ว มีครูบาอาจารย์ที่ท่านถึงธรรมแล้ว ได้เป็นผู้นำแนวทาง
พวกเราให้เดินตามในทางที่ถูกที่ควรแล้ว

สารบัญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ **ธรรมะใกล้ตัว** ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะทำถ่ายทอด มีสิ่งที่คุณคิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่งกลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน **ธรรมะใกล้ตัว** ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งฝันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ขบคิดข้อธรรมผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่างๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใคร

สามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะได้ฝึกริเริ่มวิสัยสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโดยดีเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: ลัทธิพระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่ประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ดี กลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียบวัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แกกัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมาก

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยายภาพ ปฏิบัติฯ ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความด้วยนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบ-

การณัตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และเป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บนเส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือสาระนั้นร้อนเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คนทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับผู้อ่าน จากแง่มุมต่างๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้ความเชี่ยวชาญต่างๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกินยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอจำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงานในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการนำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผลกระทบต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ในวงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มาจากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็นส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

คอลัมน์: ชาวประชาสัมพันธ์

เนื้อหา: อาจมีทั้งงานบุญ หรือการแสดงเทสนาธรรมของพระที่นำเคารพ ในส่วนนี้อาจมีเกร็ดธรรมจากชุมชนคนใกล้ธรรมะ หรือชาวฝากจากสถานีวิทย์ “ธรรมะอารีย์” ซึ่งคุณวิรัตน์ โรจนประภา (เจ้าของบางกอก) ได้ริเริ่มร่วมทำกับหมู่ญาติธรรมจำนวนหนึ่งด้วย

๒. อ่านสัณนิท ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็นจำนวนมากขึ้นขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลดเวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามาช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของทุกบทความ ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตามแนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานคำถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทานให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่านสายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย

เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่สอดคล้องกัน ขอให้ใช้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้คะ

▶ เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมายตกใจ (!)

เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้าและวรรคด้านหลัง เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหรือ? ฉันนึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”

▶ การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่

สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรบกวนคำอัตโนมัติของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัดคำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่านได้ลื่น ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัดใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่จำเป็น เช่น

“ฉันไม่ขอให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรมช้อกเกมนั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่ขอให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรมช้อกเกมนั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)

หรือดูหลักเกณฑ์อื่นๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้คะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่างๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้นงานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์ กวีวิจารณ์ ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสักนิดนะค่ะว่า บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่นกันค่ะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะค่ะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า

ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจดูด้วยค่ะว่า ความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะค่ะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่นๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่งๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะค่ะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติดๆ กันลงมายาวๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยากๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมากๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลังๆ ก่อนนะค่ะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่

กระดาน "ส่งบทความ" ได้เลยค่ะ ที่: <http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะค่ะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพพระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย satima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงานได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่างๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะค่ะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยค่ะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้เลยนะค่ะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยให้ประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรหรือไม่

ปกติแล้ว เว็บไซต์นี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้นเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้รู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับการลงแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่า
เพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดีๆ และ
เขียนอะไรดีๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้
ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมชาติ
ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา
ที่คุณ 'ดั่งตถุณ' มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้
ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขออนุโมทนาในจิตอันมีธรรมเป็นทานของท่านค่ะ

กอง บ.ก.

๑๕ มกราคม ๒๕๕๐

ธรรมะใกล้ตัว
dhamma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>